

Címlap

AZ ÖSSZETETT BAJNOKSÁGOKRÓL

A TÁJOLÓ egy 1989-es számában (116-119. o.) Összetett Bajnokság (Játék a számokkal) címen a hivatalosan 1986-tól elismert összetett egyéni bajnokságról ír Hegedűs András. Akkor az egyéni bajnokságok száma három volt: Nappali, Éjszakai, Hosszútávú. Az egyéni bajnokságok száma azóta 5-re növekedett, s a sorrend eldöntése is más elvek szerint történik. A szeniorok számára – bár akkor még csak egy hivatalos bajnokság létezett – a BTF SZ irt ki 1990-től Kategóriánkénti Összetett Bajnokságot (TÁJOLÓ 1990, 30. o.) a felnőtt összetett bajnokság mintájára, de „javított változat”-ban 10 kategóriában /F35,...F65 ill. N35, N40, N45/. Férfiaknál 4 bajnokságból /OB, Rt., Ht., É/ F50-ig 3, F55-től 2, nőknél 3 bajnokságból /OB, Rt., Ht./ 2 versenyen elért pontok összege alapján. (Az egyes versenyeken 25, 24, 23, ... pontot értek a helyezések, s megkötés volt, hogy az idősebb férfiaknál a két beszámított verseny között az OB ill. Rt. közül legalább az egyik szerepeljen). Az eredményhirdetés a szezon utolsó versenyén (Nemzetközi Novemberi Spartacus Kupa, a korábbi November 7-e emlékverseny) volt. Az 1-3. helyezetteknek készített pólókra már a kezdetektől a Lux Iván tervezte embléma került, melyen a négy bajnokságot egy-egy különböző méretű és színű figura jelképezi (az első évek egyik ilyen ábráját a TÁJOLÓ 1995/10-es számában örökítettük

meg, a 230. oldalon). A következő években a bajnokságok sorrendjének megfelelően változott a figurák sorrendje, ill. az 5. egyéni bajnokság bevezetésével 2001-től az embléma öt figurás.

A cikksorozat eddig megjelent részeiben az egyes bajnokságok kezdeteiről írt rész után az idevel egyező összetételű korábbi OB-k győzteseiről volt szó. Ezúttal, az idei ötödik és egyben utolsó egyéni szám előtt az Összetett Egyéni Bajnokság várható eredményéről írunk. Az MTF SZ honlapon megtalálható a pillanatnyi állás. Ennek alapján néhány kategóriában már eldőlt a győztes személye: N40: Wengrin Ágnes TTE, F45: Muliter Gábor HSE, F50: Gyulay Zoltán MSE, F60: Boros Zoltán HSE, F75: Dudás István OSC, F85: Balla Sándor KFK. A többi kategóriában a jelenleg élen állókat még megelőzhetik a riválisok, így bizonyára nagy küzdelem lesz az összetett bajnokság dobogós helyeiért. Eredményhirdetés és díjkiosztás az ONEB-en, október 17-én Németbányán.

Az OREB esetében az 5-ös TÁJOLÓ-ban a 19. oldalon feltett kérdésre szeptember 4-én Salgótarjánban megszületett a válasz: az 5 évvel ezelőtti bajnokok közül csupán hárman lettek idén is bajnokok: a két Balla Sándor (F50 ill. F85) és Dudás István OSC.

A Szenior Egyesületi Bajnoki Pontverseny

Az élmezőny az ONEB előtt (zárójelben az OREB-en ill. a POCSB-n szerzett pontok):

Hat bajnokság után: 1. HSE 203 (45+21) pont, 2. TTE 189 (31+31), 3. PSE 83 (20+ 7), 4. PVM 81 (14+14), 5. BEA 74 (12+ 7), 6. HSP 58 (12+ 3), 7. OSC 55 (12+ 0), 8. SMA 50 (2+ 0), 9. KST 46 (8+ 5), 10. HTC 42 (9+ 7). **Agy.**

TÁJOLÓ

A Budapesti Tájfutók Szövetségének lapja

2010. 7. szám

A szerkesztőség vezetője:

Schell Antal

Szerkesztőbizottság:

Argay Gyula, Cseresnyés Ágnes,
Hajdu Martin, Józsa Sándor,
Nemesházi László,
Spilkóné Bacsó Piroska
Terjesztés: Keszthelyi Ildikó

Szerkesztőség:

1053 Budapest,

Curia u. 3. II/2.

Tel.: (06-1) 266-35-91

e-mail: tajolo1@t-online.hu

Hivatalos idő:

kedd, csütörtök

16–19 óráig

Kiadja:

a Budapesti Tájfutók Szövetsége

Felelős kiadó:

Bugar József

HU ISSN 1215-8526

Megjelenik évente

8 alkalommal

lapzárta megjelenik

7. szám 10. 05. 10. 15.

8. szám 11. 09. 11. 19.

Megrendelhető

a Budapesti Tájfutók

Szövetségénél,

a szerkesztőség címén.

Nyomda:

HAPPYCARD Kft.

HÁRMAT EGY CSAPÁSRA

Avagy kell-e nekünk rövidtávú OB, illetve pontbegyűjtő csapatbajnokság?

Jó magyar szokás szerint már a versenyek előtt elég komoly levelezés indult meg a listán, a fenti kérdések is ott fogalmazódtak meg különböző formákban.

A salgótarjániak az utóbbi években már több sikeres országos bajnokságot rendeztek nekünk, ezúttal talán az egyik legnehezebb párosításba vágtak bele. Igaz ugyan, hogy a középtávú és váltóbajnokságon is három versenyt kell futnunk (nekik rendezniük!) két nap alatt, de egy városi rövidtávú verseny zökkenőmentes lebonyolításánál kevés összetettebb feladat létezik.

A város környékét már jól ismerhettük az elmúlt évek/évtizedek versenyeiről, két éve a Diákolimpián már a város szélébe is „beleszagolhattunk”, de az igazi belvárosi vágatásra mostanáig várnunk kellett. Pedig Salgótarján nagyon kínálja magát a tájfutásra is, környezete talán a legszebbek közé tartozik hazánkban, jóformán a város bármely pontjáról öt perc alatt erdőbe érhetünk. Bár a városközpont építészet 1968-ban elsőként nyerte el a Hild-érmet, ma már kevésbé szeretjük a betonrengeteget, ám a Kálvária tetejéről letekintve vitathatatlanul szép látvány tárul elénk. A selejtező előtt lehetőségünk is nyílt ezt megcsodálnunk, hiszen a versenyközpontnak helyet adó Városi Sportcsarnokból egy nagyobb kerülővel pont a Kálvária cikcakos ösvényén kapaszkodtunk fel a Pipis-hegyre. Sajnos a legutolsó stációban lakó lódarazsaknak köszönhetően volt, akinek már itt véget ért a verseny, de a rendezők, amint értesültek az esetről, rögtön elkordonozták a területet. Feltehetnénk a kérdést, hogy ha ilyen veszélyes, vajon miért erre vezetett a rajtszalagozás, de gya-

nitom, hogy egyrészt helyesbítés, pályakitűzés közben még nem észlelték a darázsfszék, másrészt pedig ha több száz ember vonul el mellettük, akkor a darazsak is izgatottabbak lesznek. Egy csipésnek én is tanúja voltam, de az azt elszennvedő külföldi leányzó szerencsére később gond nélkül végigfutotta a pályát.

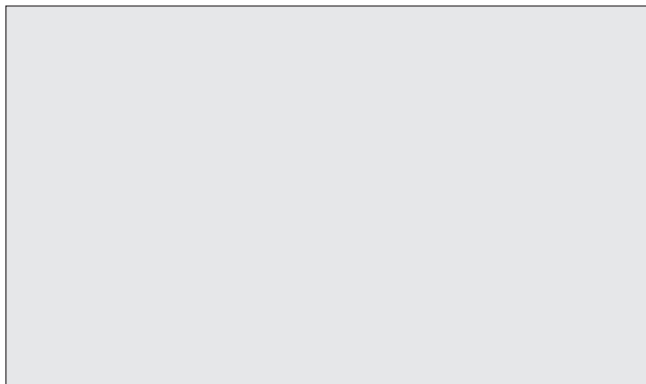
Innen egy keskeny, bozotos gerincen haladtunk tovább a rajtba egy szintén keskeny ösvényen, ami nagyon sok bemelegítési lehetőséget ugyan nem biztosított, de jobb, hogy a selejtezőn adódott így.

Az értesítőtől és a rajt elhelyezéséből tudhattuk, hogy némi erdei tekergés után lent a városban folytatjuk majd a pályát. Mi F40-ben egy szabadeséshez hasonló ereszkedés után máris a Kemerovó lakótelepen találtuk magunkat, de a hosszabb pályák azért nagyobb kanyart írtak le az erdőben. Ez után egy klasszikus lakótelepi szakasz következett, ahol azok félelme is elszállhatott, akik előzőleg attól

tartottak, hogy a sprint jelkulcs négyféle zöldjét nehéz lesz majd megkülönböztetni a térképen. A „négyes zöld”, melyen tiltott az áthaladás, megfelelően kiugrott a többi közül, jól jelezve a sövények akadály mivoltát. A házak közül aztán újra felcsörtettünk az erdőbe egy-két pontért, és már jött is a telkek között vezető átfutó szakasz. Többen itt feltehetőleg el is csomagolták a térképüket, és talán ezzel magyarázható, hogy nem fogták a sportcentrum területén található utolsó egy vagy két pontot. Volt, aki még visszament értük, más viszont már csak a részidős papírt tanulmányozva vette észre, hogy ő bizony kifejejtette azt/azokat. Nekik maradt a B vagy C döntő – tanulság, hogy egészen a célvonalig figyelni kell!

Az eredményeket nézegetve úgy tűnik, hogy a felnőtt kategóriákban azért minden esélyes vette az első akadályt, és bejutott a délutáni A-döntőbe.

Az addig eltelt órákat ki-ki pihenéssel vagy városnézéssel tölthette, mi élve a lehetőséggel elsétáltunk a közeli Földalatti Bányászati Múzeumba, ahova a tájfutók ez alkalommal kedvezményes áron juthattak be. Mi erről csak ott értesültünk, így rajtszámot sem vittünk, de végül legendó volt

Egy meredek helyzet

Bugár Józsiék szóbeli igazolása a kedvezményhez. A múzeumról azt kell tudni, hogy egy hajdani bánya megmaradt tárnáiban rendezték be, így nyoma sem volt a múzeumok steril környezetének, részben az idei esős évrnek köszönhetően igazi sáros-cuppogós sétán győződhettünk meg arról, hogy a bányászok munkája nem csak száz éve, hanem még manapság is milyen nehéz munka. A bányásznap alkalmából díszgyenruhás tárlatvezető kalauzolt végig minket a járatokban (ahol persze már ő is munkáskabátot húzott magára), kimerítően ecsetelve minden munkafázist, és az is kiderült, hogy kifejezetten készültek a sok tájfutó fogadására. Hogy még sem voltunk sokan, az talán a délutáni döntőre való készüléssel magyarázható, de legközelebb ne hagyjátok ki!

Maga a bányalátogatás bő két óráig tartott, így a felszínre érve igencsak igekeznünk kellett, hogy idejében elérjük a döntő karanténját. Ez sikerült is, bár komolyabb kalóriapótlás helyett már csak némi csoki erejében bízhattam. Az is látszott, hogy a délelőtti kellemes napos futóidő már a múlté, csak az volt a kérdés, hogy mikor kezd rá igazán az eső.

A délutáni cél a város főterén volt, melyet most nem csak mi, tájfutók, hanem a bányásznap keretében zajló Bányarém Fesztivál látogatói is birtokoltak. A célban még láthattuk az elit versenyzők át- vagy befutását, aztán igekezünk a karanténba. Ennek bejáratánál bemelegítő térképet is kapunk a ráhangolódáshoz, melyet rögtön lehetett is kritizálni, hiszen a jobb kéz felé eső hosszú, cikcakkos szélű garázssor szép, egyenes oldalú téglalappal volt ábrázolva. Ilyen méretaránynál már lehetett volna alakhelyesen ábrázolni, bár igaz, hogy komolyabb támpontot úgy sem nyújtott volna a tájéko-

zódáshoz. Később a pályán aztán már semmilyen gondom nem volt a térképpel, jól mutatta a városi tájékozódás legfőbb navigációs tényezőit, az áthatolhatatlannak jelzett terepidomokat: a támfalakat és sövényeket.

A térképes ráhangolódás után egy kis kapaszkodás következett a rokkanttelepi sportpályáig, amelynek sarkában az előrajt is volt. A karanténnal rendezett versenyek legnagyobb veszélye a rossz idő, hiszen nagyon kevés olyan hely van, ahol rossz idő esetén több száz versenyző hosszú félórákat tölthet el úgy, hogy nem ázik meg, de közben még melegíteni is tud. Fedett hely híján a rendezők csak imádkozhatnak a jó időért,

Gatyafék a döntőn

ez most kevésnek bizonyult, itt a melegítéssel nem volt gond, de az eső elől csak a fák, illetve a sportpálya büféjének fedett terasza alá húzódhattunk. Én szerencsére pont akkor hagytam el a pályát, amikor komolyabban rákezdett a zápor. Kis kocogás után megérkezünk a rajthelyhez, a Rökkanttelep tetején lévő panelházakhoz. A pótszimbólóknál voltak tumultuózus jelenetek, akadt, akinek nem is sikerült időben magára rögzítenie azt, így már a térképekhez is kése ért oda. Ott újabb próbatétel következett: a saját térkép megtalálása. Sokaknak ez is nehezen jött össze, pedig ez már saját időből ment. Én már a selejtezőn is előre

tanulmányoztam a messziről jól láthatóan kifüggesztett térképsorrendet, így könnyen megtaláltam a sajátomat. Valóban szokatlan lehet, hogy az azonos kategóriák A, B, C döntői nem egymás mellett vannak, de egy bajnokságon szerintem indokolható, hogy a legjobb kerülnének legközelebb a rajtvonalhoz, és itt így volt. Újra csak azt tudom írni, hogy egy versenyen egész a célig figyelni kell, de most kiterjesztve azzal, hogy nem csak a rajttól, hanem már a rajt előtt is!

Aztán nekiindultunk. Az ember azt gondolná, hogy egy lakótelepi futáson túl sok gondja nem akadhat, csak az épületeket kell számolni, és megy minden, mint a karikacsapás. Az elmondások alapján azonban itt a pálya elején, a meredek oldalban az egyforma házak között sokan igencsak szép kunkorokkal tarkították az útvoalukat. A tájékozódás mellett a másik nehézséget a talpon maradás okozhatta, hiszen az egyre ziverebbé váló fű a meredek oldalakon nagyon csúszott. A verseny értesítőjében a diszburkolatok védelmére hivatkozva a szöges cipők használatát érhetően tiltották, és terep edzőcipőt, vagy gumistoplist javasoltak. Sokan vannak, akik sima talpú cipőben edzenek, és szöges, vagy más „kopogós” cipőben versenyeznek, és nincs erre a terepre való cipőjük. Ők bizony most erősen csúszkáltak a részükön, de erre csak azt mondhatom, hogy ha valaki komolyan akarja venni ezt a versenyformát, akkor az ilyen tereptípusokra is mindenképp kell számítani, tehát nem teheti meg, hogy nem vesz ide való cipőt. Ha az éjszakai versenyekre megvesszük a soktízezer forintos fejlámpákat, akkor az esős városi-erdei sprintversenyekre is ruházzunk be egy gumistoplisba! Én persze könnyen beszélek, mert mindig ilyenben futok, bár most

inkább csak szerencsém volt, mert már elindultam a rajt felé, amikor mégis visszafutottam lecserélni a kényelmetlennek bizonyuló edzőcipőt. Azzal vigasztalhatok mindenkit, hogy az igazán meredek oldalakon és a díszburkolaton a sima stoplis is úgy csúszott, mint a szappanos hal.

A korcsolyázás ecsetelése után visszatérnék a pályákhoz. A Rokkanttelep egyforma házai után egy kertesházás-háztömbös rész következett. A komolyabb pályák leghosszabb átmenete is erre a részre került, számtalan lehetséges útvonalat kínálva. Aztán ki a kertészházak utcáin, ki körben, ki a kettőt vegyítve próbálkozott, de előzetes tervezetésre nem sok lehetőség nyílt a korábbi, figyelős átmenetekben. A többieket pedig a hegy lábánál, egy szalagházás lakótelepen vezették el. A kertészházakon túl pedig már következett a Számviteli Főiskola épülete fölötti „Matterhorn”, én ide bizony majdnem négykézláb kapaszkodtam fel, de szinte bármelyik kínálkozó útvonal hasonlóan meredek lett volna. Rövid erdei szakasz után visszaértünk a térkép támfalakban talán leggazdagabb részére, ahol jóformán labirintusban érezhettük magunkat. A pályánk szinte egyetlen felgyorsulásra alkalmas egyes útszakaszán is végig a térképet bogarásztam, hogy vajon a következő pontom hol is lesz a támfalrengetegben. Persze nem találtam el, és kecses tiszteletkört írtam le a pont körül. Innen nekünk már csak egy vad ereszkedés volt a célegyenes felé (mely alatt itt most a befutópontra vezető sétányt értem), de a futás közben egyszerűnek látszó átmenet is rejtejt még néhány megbúvó támfalat, egész a pontig figyelésre kényszerítve minket. A célban a térképet nézegetve láttam csak, hogy azon a szalagozás egy szökőkutat megkerülve vezet a célba, nem pedig egye-

nesen, ahogy a kordon. Később hallottam, hogy többen, köztük a férfi győztes Kovács Ádám is a térképen jelölt irányba indultak el. Szerencsére nagyobb galiba nem lett ebből, de azt mutatja, hogy ők tényleg a pálya végéig figyelték a térképet. Az ok pedig az volt, hogy a Bányarém Fesztivál kirakodóvásárának sátrait nagyobb helyre verték fel, mint előzőleg a rendezőkkel megegyeztek, így nem lehetett az előre tervezett helyen vezetni a befutószakaszt.

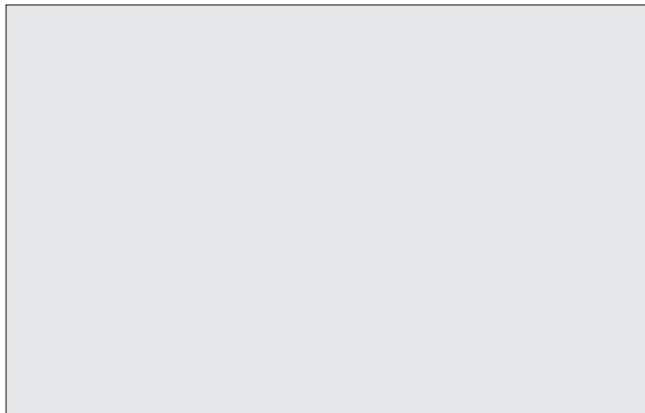
A verseny eredményhirdetése is a Bányarém Fesztivál keretében, a Főtéren került lebonyolításra, azt hiszem, ennél közelebb már nem lehet hozni az emberekhez a tájfutást!

Az eredményeket nézve nagy általánosságban elmondható, hogy az esélyesek osztoztak az érmeken, a felnött férfiaknál Kovács Ádám győzött, de további érdekesség, hogy az első hat között három ETC-s és két Tipós versenyző volt. A nőknél Novai Évi állhatott a dobogó legfelső fokára, kiütve ezzel a nyeregből a tavalyi címvedő Makrai Évit, amivel feltehetőleg még sok fejtörést fog okozni később az OB-eredmények kutatóinak :-)) Az igazsághoz hozzá tartozik, hogy a nők versenyében

Kálvária-járásunk a selejtező rajtja felé

Gyurkó Fanni az átfutópontnál kb. fél perccel vezetett Évi előtt, ám megállás nélkül elfutott a pont mellett, talán a nézők zavarták meg, vagy már a következő pont-ra koncentrált. Így hiába lett övé a legjobb befutó idő, kiesett a versenyből. Azon felül, hogy ezt mindenki sajnálja, úgy gondolom mégis jobb, hogy ez egy hazai versenyen történt meg vele, és nem egy későbbi világversenyen. A városban a civil közönség előtti futás, tájékozódás egy különleges nehezítő tényező, a mostani emlék talán később majd segít neki hasonló helyzetekben.

A nap eseményeit összegezve azt mondanám, hogy egy korrekt selejtező futam után egy nagyon jó döntőn versenyezhetünk. A terepek hasonlósága folytán kézenfekvő az összehasonlítás a tavalyi komlói versennyel, ami nekem szintén nagyon tetszett. Röviden úgy fogalmaznék, hogy az jó volt, ez meg nagyon jó. Ez tájékozódásilag sokkal nehezebb feladat volt a bárhol és bármikor előbukkanó kalandor támfalak miatt. Bár fizikailag kevésbé voltam felkészült, mint tavaly, most mégsem fáradtam el igazán a verseny végére, mert annyira kellett végig figyelni, hogy nem volt időm kifutni

Novai Éva a célban

magam. Utoljára talán valamelyik Gigasprinten kellett ennyire koncentrálnom. Ez nem mindig sikerült tökéletesen, én is perceket hagytam a pályában, de úgy látszik a többiek is, mert majdnem ugyanott végeztem, ahol tavaly. És nagyon élveztem a versenyzést!

Érdeemes a RouteGadgetben megnézni a győztesek útvonalait, hogy némelyiküknél milyen komoly csámbugások is befértek a győzelembe!

Azt hiszem, hogy a fentiekből kiderül az én véleményem az alcímben feltett kérdésről, igenis kell a rövidtávú ob, mert teljesen más technikát igényel, és mert megfelelő körülmények között tényleg a leglátványosabb versenyformánk lehet.

Szombat este azzal búcsúztunk az esős Tarjántól, hogy másnap azért lehetne egy kicsit jobb idő. Nem nagyon bízunk benne, de lett!

Vasárnap Mátrakeresztes felett, a Kaszala-kert nevű réten készülődtünk a pontbegyűjtő csapatbajnokságra, immár napsütésben.

Három éve a váltóbajnokságon, és tavalyelőtt a Nógrád Nagydíjon már megismerhettük a terep kisebb részét, de a többről csak 20-25 éves emlékeink lehet-

tek, és azok közül pl. a '89-es Hungária egyik napjáról leginkább nagy, üres, meredek hegyoldalakra emlékeztem. A tavalyi POCSB-n már megtanultam, hogy a versenyértésítőben felüntetett, és most is diszkrétnek tűnő pályaadatok a verseny során alig leküzdhető méretű pályává dagadnak, ezek után erősen tartottam ettől a naptól.

Indulás előtt testvéreimmel egy egészen okos taktikát dolgoztunk ki, de a rajtban az elosztás hevében aztán félresöpörtük, és három nagyjából egyenértékű pályának vágtunk neki. Utólag lemérve alig volt különbség közöttük, viszont nem vettük figyelembe azt, hogy öcsém, noha komolyabb edzés nélkül, de pihenten indult, így ő várt a legtöbbet a befutónál, sőt onnan visszafelé indulva még más pontokat is megfogott helyettünk. Most már tudjuk, hogy hogyan tudtak volna megközelíteni a kategóriánkban győztes ZTC-t, de ezt majd csak jövőre, egy sikeres kipróbálás után árulom el.

A terep egyébként távolról sem volt olyan vészes, mint vártam, pedig nekem is jutott több szívzszakasztó mászás, a terep egyes részei pedig meglepően izgalmasak voltak, és én a térképen sem találtam hibá-

kat. Az, hogy a cél közelében a verseny előtti napokban tankcsaták nyomát idéző ritkítást produkáltak a favágók, semmiképp sem írható a javítók számlájára. A mi pályánk pedig távolról sem sikerült olyan pusztítóra, mint a hasonló jellegű terepen, Árpádtetőn rendezett tavalyi. Ennél a versenyformánál tulajdonképpen pályáról nem is beszélhetünk, hiszen a csapatok maguknak tervezik azokat, emellett persze a pályák vázának megtervezése, és a köré szórt pontok elrendezése talán még nehezebb feladat, mint egy normál versenyen. Amelyik kategóriák pályáit én láttam, azok alapján azt mondhatom, hogy a pályakitűző tényleg nagyon jó feladatokat adott nekünk.

Már a verseny előtt is, és utána is élénk levelezés folyt arról, hogy kellene-e a csapatbajnokságok, és kell-e a pontbegyűjtő? Ellenérvként került fel, hogy már így is nagyon sok a bajnokság, az élversenyzőknek túl sok a „kötelező” rendezvény, de a bajnokságokon legalább nem kell attól tartanunk, hogy ellenfél nélkül maradunk, csak nagyon kevés kupaversenyen van annyi induló, mint azokon. Végül is nem kötelező mindegyiknek elindulni, erre a legjobb példa az éjszakai, amit sokan nem vállalnak.

Én azért is szeretem ezeket a versenyeket, mert többlet erő ad az edzésekhöz, hiszen mégsem tehetem meg a csapattársaimmal, hogy nem készülök fel rendezés, és az egyszerre rajtolás miatt még inkább küzdök azért, hogy előtérül, vagy legalábbis kevéssel utánuk érjek a befutóra.

A pontbegyűjtő versenyforma mikéntjéről sokat lehet vitatkozni, más országokban esetleg más szabályok szerint is rendezik, van ahol egy dugókát kap az egész csapat, és annyit mennek együtt, amennyit akarnak. Az biztos, hogy ez az

egyik legváltozatosabb versenyforma, hiszen még akár kint a terepen is változhat a pályánk, ha találkozunk a csapattársunkkal, mi most is csereberéltünk testvéreimmel. Számtalan taktikáról hallottam, olvastam most az OB kapcsán. Vannak, akik a rajtban hosszú percekig osztogatnak, pontosan felmérve, hogy melyikük mire képes. Akadnak, akik az első közös pont-ra menet próbálják meg ugyanezt. Mások pedig egy-egy szakasz teljesítése után újra és újra bevárják egymást. Alapjaiban más taktikák, mégis hasonló eredményre vezethetnek. Mi kell a sikerhez? Talán az, hogy a csapat tagjai nagyon jól ismerjék saját és egymás képességeit. Ha egy csapat nagyon komolyan akar készülni egy POCSB-re, akkor nem elég az, ha mindenki sokat fut a verseny előtt, hanem azt is pontosan tudniuk kell, hogy egymáshoz képest hogyan állnak fizikailag, technikailag, kire mit lehet rábízni úgy, hogy hasonló idő alatt végezzenek a feladattal. Kelemen Janó elemzéséből azt is megtudhattuk, hogy a női győztes

SZVSE csapatában Szerencsi Ildi felmarkolta a pontok java részét, és talán ezzel előzték meg a pontokat egyenletesen elosztó pécsieket, nekik ehhez ugyanis sokkal több idő kellett a rajtban.

A pontfogási sorrendeket tanulmányozva azt is láthatjuk, hogy nem elég az egyes emberek terhelésének helyes belövése, hanem az alapvető hibalehetőségekre is oda kell figyelni. Volt olyan felnőtt férfi csapat, amely egy kihagyott kötelező pont miatt esett el a dobogótól, a nőknél pedig a harmadik helyezett ETC csapatából ketten is fogták ugyanazt a választható pontot, és talán ezzel csúsztak le az ezüstről.

Lehet ennél összetettebb egy feladat? Biztosan lehet, de szerintem a fentiek már bőven igazolják a pontbegyűjtő CSB létjogosultságát! És hogy nem elég látványos ez a versenyforma? Hogy a befutópontnál ácsorgó, társaikat váró versenyzők nem keltik azt a benyomást, hogy most sportolókat látunk verseny közben? Lehet, bár én mondjuk ilyen tekintetben

az olimpián is szereplő curlinggel sem nagyon tudok mit kezdeni. Lehet, hogy nem ez a leglátványosabb versenyformánk, annak ott van a sprint és a váltó, de belülről talán ez a legizgalmasabb. Maradjon ez meg nekünk, a saját kedvtelésünkre!

Végül az eredményhirdetésről röviden. A Himnusz elhangzása után a dobogósok a célnak helyet adó réten vehették át a versenyre készült igényes pólókat, és egyedi okleveleket. Utólag többen hiányolták az érmeket, elsősorban az ifjúsági kategóriákban, de idősebbek is. Valóban jó dolog évek múlva is nézegetni egy korábbi győzelem emlékét, bár azoknak, akik ritkán jutnak el a „csúcsra”, nyilván nagyobb érték, mint azoknak, akik esetleg egy évben 5-6, vagy több érmet is hazavisznek a bajnokságokról. Az érme beszerzése nem olcsó mulatság, lehet, hogy a Szövetségnek kellene átvennie ezt a feladatot, és évenként új garnitúrát legyártatnia az összes bajnokságra, így gazdaságosabb lehetne a beszerzés.

A hétvége összegzéséül azt írhatom, hogy nagyon jó versenyeken futhattam. Hiányosságok bizonyára voltak, többen le is írták ezeket, de ami nekem megmaradt a két napból, az két (három) nagyon jó verseny, és jó pályák, és szerintem ez a legfontosabb. Ezek után már most várom a jövő évi ilyen bajnokságokat! Már lehet tudni, hogy a vásárhelyiek Vácon rendezik a rövidtávút, a rendezőket és a várost ismerve azt mondhatom, hogy ebből csak valami nagyon jó sülnhet ki! A pontbegyűjtőn pedig újra felfedezhetjük a Börzsönyt, az pedig igazi kihívás lesz!

**Egy lelkes ROB és elkötelezett POCSB-hívő:
Kovács Péter
BBB**

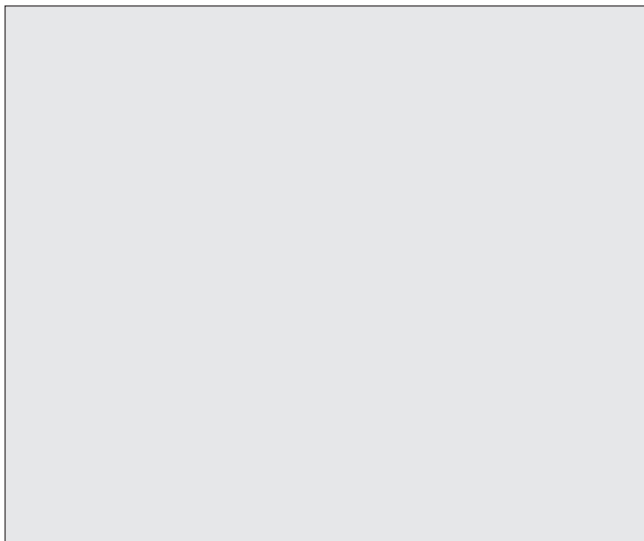
Fotó: Józsa András

Támfalakban gazdag terület

MIÉRT LETT HAMAR VÉGE A JÁTÉKNAK?

Gyurkó Fanni jelenleg az OSC színeiben tájfut Magyarországon. Korábban két alkalomra emlékszem, egy Bécs-Budapestre és egy Főiskolás VB-re, amikor feltűnt, hogy szokatlanul gyorsan halad futva, szép magasra emeli a térdeit, tisztára olyan, mint egy „igazi futó”. Mióta a BTF SZ és az OSC kapcsán már többször beszélünk, idővel lehetőségem nyílt arra, hogy engem érdeklő kérdéseket tegyek fel. Abban a reményben adom közre Fanni válaszait, hátha másnak is mondanak újat, érdekeset. A sablonosnak tűnő, milyen volt elsőnek váltani kérdést kihagytam, aki átélt ilyet, tudja.

Mets Miklós

Volt-e korábban gyakorlati haszna, hogy jól tudsz futni? Megkergették-e valaha, például fiúk?

Nem emlékszem arra, hogy valaha sanda szándékkal megkergették volna, arra viszont igen, hogy általános iskolában, tornaórán fogócskát játszottunk azzal a szabállyal, hogy akit megfog a fogó, állva kell maradjon, de ki lehet szabadítani olyannak, aki még nincs megfogva. Mikor én voltam a fogó, a tanár nő nem értette, miért áll egyhelyben egykettőre mindenki. Hamar vége lett a játéknak. Azt mondta, még nem látott ilyet.

Manapság meg sokszor azért érek oda sok helyre időben, mert olyankor is utolérem a buszt, villamost, amikor másoknak esélytelennek tűnik, és meg sem próbálják.

Ezek szerint már általános iskolás korodban is jól futottál?

Jól futottam, az első felmérő futáson 4. osztályban nem voltam elégedett magammal, mert két fiút nem sikerült megelőznöm. Ekkor mondta a testnevelés tanár nő, hogy menjek el atletizálni, akkor még a TF-re, Woth Klárához.

Van-e kedvenc futócuccod?

A kedvencem egy hosszú ujjú fekete

NIKE felső, gyakran felveszem az időjárástól –függetlenül, úgyhogy nyáron sokszor megkapom a kérdést, hogy nincs meleged? Télen meg, hogy nem fázol?

Milyen elektronikus kütyüket használsz edzéshez? Óra? Pulzusmérő? Valami zene-szerszám?

Tavaly szereztem be az első futóórát, ami már részidőt is mér. Résztávós edzéseken általában az edzőm, Jenkei András méri a köröket. Szeretek érzésre futni, nem szeretem méregetni a pulzusomat, és nézegetni az időt kilométerenként. Az MTF SZ jóvoltából használhatok egy GPS-es Garmin órát, ami nagy segítséget jelentett most nyáron is, amikor egy hónapot töltöttem Svédországban. Versenyek előtt szoktam zenét hallgatni, vagy valami pörgőset vagy megnyugtatót, attól függően, minek érzem szükségét.

A Spint OB-n kihagytad az átfutó pontot. Tudod-e az okát, miért?

Sok kifogást tudnék sorolni, hogy miért nem az én hibám volt, de egyszerűen nem figyeltem eléggé. Amikor az átfutóra értem, láttam Dettit magam előtt, akit utolértem. Az átfutó elején még tudtam, hogy meg kéne fogni a végén a pontot, de mire odaértem, már a következő átmenetre tájékozódtam. Jól ment a futás, végre sikerült egyszer maximumot futnom, de túlságosan nyerni akartam, és nem figyeltem egy pillanatra. A sprint verseny egy ilyen játék. Nagyon jól esett utána az emberek reakciója: „Nem baj Fanni, majd a VB-n nem fogod kihagyni a pontot!”

Mi volt a PWT, ahova meghívtak?

A Park World Tour skóciai fordulójára Lenkei Zsolttal együtt utaztunk. Mindketten elit rajtszámmal futottunk. Zsolt nagyszerű futással 6. lett, én a pálya végén hibáztam, így a 4. helyről a 10.-re csúsztam vissza. A verseny előtt egy napot töltöttünk Edinburghban. Csodálatos város,

mindenképpen vissza szeretnék még menni.

Milyen körből kerültek ki a barátaid, ismerőseid és mit gondolsz, egy nem „sporttárs” hogy viseli a „sportolóságot”?

Mióta komolyan sportolok, csak sportoló barátaim voltak. Nekem az életem legfontosabb része a sport, és úgy gondolom, ezt csak egy másik sportoló tudja tolerálni. Szeretem azt, ha a sporttal kapcsolatos problémáimat meg tudom osztani a barátommal, és azt még jobban szeretem, ha meg is érti azt.

Hol és kívül edzel, mit használsz, milyen edzésnaplót írsz?

Atlétika edzésekre a VASAS-ra járok, és a mindennapos edzőmunkát Jenkei András vezetésével csinálom. Most a legközelebbi céloom atlétikában: jó időt futni (2:45-ön belül) október 31-én a Frankfurt Maratonon. Tájéfutó edzéseket nem nagyon csinálok Magyarországon. Idén nyáron a Főiskolás VB és a felnőtt VB között egy hónapot töltöttem Svédországban, ahol a Södersben, Roger Glaennefors

irányítása alatt edzettem. Október első felében megyek megint Stockholmba, a 25-Manna nevű, 25 fős váltóversenyre. A verseny szabályai leginkább az Egyesületi Váltóra hasonlítanak. Most elektronikus formában írom az edzésnaplóm, régebben füzetekbe írogattam, naplószerűen.

Javitottál-e már térképet?

Még soha nem javítottam térképet. Amikor néha szoktam szidni egy-egy térképet, akkor mindig azt a választ kapom, hogy tudod milyen nehéz térképet javítani? Nem tudom, de szívesen kipróbálnám.

Gondoltál-e arra, hogy milyen lehet bringával tájékozódni?

Gondoltam, szerintem nagyon balesztveszélyes, főleg nekem, mert nagyon vakmerő vagyok, biztosan összetörném magam.

Szeretsz-e sielni, lesiklani?

Lesiklani szeretek, bár már 2 éve nem voltam sielni az edzések miatt. Sífutni viszont nem igazán szeretek, köszönhetően annak, hogy amikor kisebb voltam, apukámmal minden

télen elmentünk sífutni, ami inkább egy hegymászó túra volt sílécen.

Van e kedvenc helyed Budapesten, Magyarországon, a világban, és miért, mi köt oda?

Budapesten a kedvenc helyem a János-hegyi kilátó. Ha hosszút futok (20-30km), akkor sokszor felmegyek a kilátóba is, csak úgy szétnézni. Ilyenkor mindig megállapítom, hogy milyen jó Budapesten lakni. Magyarországon a Mátra, különösen a Kékes-tető, ahova sokszor felmentünk a szüleimmel túrázni. Külföldön pedig az horvátországi Rovinj, már legalább tízszer voltam itt nyaralni, a legjobb hely kikapcsolódásra.

Valójában a gondolataidat mennyire köti le az élsport?

A VB-t megelőző, illetve a VB utáni időszakban sokat szoktam az élsporton gondolkodni. Hogyan tovább? Miben kell fejlődni? Mit lehetne másképp csinálni? A VB-n szerzett tapasztalatok általában elég motivációt adnak egész évre.

Köszönöm, hogy időt szántál rám.

Fotó: Kovalcsik I.

HSE

SKANDINÁV NYÁRI TÚRA

U10 Mila

Ez az itthon is jól ismert TioMila ifjúsági verziója, szintén nagy érdeklődéssel, kategóriánként közel 100 váltóval. Igaz, hogy mindössze 4 kategóriában rendezik (FN12, FN18). A 18-as kategóriákban a fiúknál a névnek és a felnőtt versenynek megfelelően 10, míg a lányoknál 5 fősek a váltók, a fiúk versenye hajnali 2-kor, a lányoké 5:30-kor indul (korán kelők előnyben). Az érdeklődést mutatja, hogy online TV közvetítés volt nemcsak a befutóról, hanem több pontról is az erdőben és a legjobb váltókat GPS-en is követni lehetett! Viszont a pályák nemcsak hosszukban, hanem nehézségükben is nagyon különbözőek, a 12-es kategóriákból éppen „kiöregedtek” is beszállhatnak adott esetben a „nagy” csapatba. Ráadásul az egyik ilyen könnyű pályát párhuzamosan 3-an is futathatják, akik közül a legjobb ideje számít, így igazán nem kockázatos a jövő reménysegeit is bedobni a mélyvízbe.

Ugyan előzetesen bíztattak, hogy a Sävedalens AIK lány csapatában futhatok (akik végül is a 4. helyen végeztek), végül is a svéd lobbri erősebb volt és átkerültem a fiú csapatba, ahol viszont nem kíméltek, közel 8 km-es pályán bizonyíthattam. Végül is a közepmezőnyben végeztem én is és a csapat is, amivel tulajdonképpen mindenki elégedett volt: én sokat tanultam, ők pedig megúsztak egy nehéz pályát, amire nem nagyon volt helyi jelentkező...

WOC Tour

Egyetlen magyar voltam idén a VB kísérő versenyen. Mivel tavaly is részt vettem a Hungária

Kupán, volt összehasonlítási alapom: miben különbözik a norvég és a magyar „WOC-Tour” rendezés? A hatalmas, nemzetközi önkéntes-gárda jóvoltából itt minden gördülékenyen volt szervezve, minden a helyén volt, a megfelelő időben. Ha valami problémám adódott, mindig volt rendező, aki segített megoldani. A VB online eredményközlését is igyekeztek alkalmazni, a térerő függvényében változó sikerrel.

A szállítás is jól meg volt oldva: első két nap külön busszal vittek minket (2000 embert), a többi terep pedig megközelíthető volt a trondheimi tömegközlekedéssel, amihez megérkezésünkkor megkaptuk a bérletet. Az idő szinte mindig napos volt, a táj gyönyörű, az áfonya pedig finom :)

Az első kétnapi terep nagyon szép volt, többnyire jól futható (még a mocsarak is), technikás, színvonalas pályákkal. A harmadik napon volt a sprint, korrektil lebonolyítva, csak azt sajnáltam, hogy az erdőben, amelyet korábban a VB pályái érintettek, nekünk nem volt pont. A legtöbb pálya el is kerülte. (A kísérőverseny cél-

Részlet az U10 milán futott pályából

jai ugyanott voltak, mint a VB-é, kivéve a sprintet, és a terepek is fedték egymást.) Egy pihenőnap után a negyedik, ötödik nap egy másik helyszínen volt, gyorsabb, talán kevésbé technikás pályákkal (vagy csak én szoktam meg a norvég terepeket). Az utolsó napi vadászrajthoz az idő-kiegyenlítést itthon nem szokványos módon, az egyes napokhoz várt győztes idők függvényében számolták ki, előre megadott szorzókkal. A W18E kategóriában 70 indulóból 16. lettem, az utolsó napi 6. helyezéssel elégedett voltam és ugye minden jó, ha a vége jó.

Ami nagyon más volt, mint tavaly, az a díjazás. Az 5 nap eredménye alapján a különböző kategóriában nem ugyanannyi díjat osztottak ki. Amiket ráadásul mindenkinek magának kellett felvenni. Csak az első helyezetteknek (elit kategóriákban első háromnak) tartottak külön eredményhirdetést.

Mivel az elkövetkező két év nagy részét szintén Norvégiában töltöm, bízom benne, hogy máskor is tudok írni otthon is használható élménybeszámolókat.

Zempléni Réka

RÖVIDTÁVÚ ORSZÁGOS BAJNOKSÁG, PÁLYAELEMZÉS BELÜLRŐL

Bár szerencsésebb, ha egy kívülálló szemszögéből olvashatunk egy versenyről, most mégis nem rendhagyó módon, a ROB döntő női és férfi elit pályáiról írok pár sort, pályakítűzői szemmel. Elég sok elismerést kaptunk a pályákkal kapcsolatban (aminek nagyon örülünk), így egy felkérés után nem álltam ellent az írásnak. Remélem, hogy ez a cikk hasznára válhat minden pályakítűzőnek.

A mi sportágunkban egy verseny lényege (legyen az megyei vagy világversenys) a pálya. Ez valószínű a jövőben is így lesz. Sokaknak a színvonalas pálya és egy átlagos pálya között nincs is különbség, és sajnos sokszor nem is a tájfutással, hanem az egyéb körülményekkel többlet foglalkozunk. Az elit versenyzőknek – akik a sportágunkat népszerűsítik, képviselik hazánkat és a hazai tájfutó sportot a világversenysenken – kiemelten fontos, hogy itthon is megfelelő színvonalú pályákat futhassanak. Nekik mindenképpen a kítűzött pálya a legfontosabb egy versenyen. Természetesen egy pálya akkor lehet magas színvonalú, ha egy nagyon jól kijavított térkép és a távnak megfelelő terep áll mögötte. Így amikor a pályát elemlem ki legfontosabb tényezőnek ez teljesen magában foglalja a térképet és a terep adottságait is! Minden más, csak ráadás... És most lássuk az elit pályákat.

A pályatervezés során elég nagy szerencsém volt. Vancsik Nándi nagyon jól kijavította a területet, és a terep is teljesen megfelelőnek bizonyult, egy olyan sprint OB lebonyolításához, ami eléggé eltérőnek tűnt az eddigi sprint bajnokságoktól. Ez volt az egyetlen pont, amitől kicsit tartottam. Fizikailag ilyen nehéz terepen még nem rendeztek sprint OB-t itthon, de a terep változatossága olyan pályakítűzői lehetőségekkel kecsegtetett, hogy szépen lassan megnyugodtam. Az elit pályák körülbelüli nyomvonalát olyan 1 évvel ezelőtt elterveztem, de mivel még semmi térképünk nem volt a területről, ezért csak gondolatban terveztem (a hosszú átmenet már ekkor megszületett). Teljesen új térképeknél szerintem ez a második szakasza a pályatervezésnek, amikor még a térkép sincs meg, de már bejártuk a terepet (ez az első szakasz), és kialakul a véleményünk, hogy a terep alkalmas lehet színvonalas pályakítűzésre.

Amint kézhez kaptam a térképet (pontosabban számítógéphez.), elkezdhettem az érdemi munkát! A rajtot eredetileg nem fentre terveztem, hanem nem messze az atlétika pálya mellé, ahol melegíteni lehetett. Háromféle variációban gondolkodtam. 1: A célterületről indulnak a versenyzők, és nincs átfutó pont. 2: A térkép déli részén van a rajt és nincs átfutó. 3: déli rajt (éghajlat szerint), és van átfutó. Célterületnek mindenképpen a főteret akartuk felhasználni, mivel minden lehetőséget illik megragadni sportágunk népszerűsítésére. Ennek egy frekvenciált célterület az egyik módja. Pályakítűzői szemmel a 3. variáció volt a legjobb, ráadásul ez illeszkedett is az egy évvel ezelőtti tervemhez. Ennek örültem, mert az átfutó nem rontott (sőt talán emelt

a pálya színvonalán), és még látványos is! Miután megterveztem a férfi pályát, másnap rögtön le is futottam. És nyertem! Mivel nem volt ellenfél! Sajnos túl hosszú lett, ezért valahogy rövidítenem kellett rajta. Szerencsére fel lehetett vinni a rajtot a déli lakópark tetejére, ezzel sok szintet megspórolva. Ekkor már megvolt az összes pálya, de még így is megérte áttervezni őket. Szerintem a pályák többségének a javára szolgált. Az alapkonceptióm az volt, hogy minél több technikai elemet kelljen a versenyzőnek használnia a pálya teljesítéséhez. Ezt a terep változatosságával lehetett elérni. Alapvetően 4 részre osztanám mindkét elit pályát. Az első rész pörgős figyelős, sok ponttal megszórva (nagy koncentrációt igényel), a második a hosszú átmenet

Női hosszú átmenet

Férfi hosszú átmenet

(megfelelő gyorsasággal a megfelelő útvonal kiválasztása), a harmadik egy fizikailag könnyebb szakasz, de a hosszú átmenet után ismét váltani kellett a tájékozódási technikán. Az utolsó szakasz az átfutótól a célig tartott. Itt a női pálya már nem tudott nagy érdekességet mutatni, ellenben a férfi pályában még egy komoly útvonalválasztás befért. Mindenesetre az átfutószakaszon nehezebb a koncentrációt megtartani, így ez is egy új feladat elé állította a versenyzőket. Nagyon sajnálom Fannit, aki kihagyta az átfutópontot, mert simán nyert volna, de remélem, hogy ezzel is csak tapasztaltabb lett, és a jövőben ennél jóval nagyobb versenyen is tudja ezt kamatoztatni. Az útvonalválasztásokon elég sok múlott és talán érdekesek is voltak, ezért nézzük meg ki merre szaladt.

Női hosszú átmenet

Alapvetően két útvonal közül választottak a versenyzők. Alulról nyugat felé kerülve (ahogy azt Füzy Anna vagy Péley Dorka választotta), illetve felülről kelet felé kerülve (Gyurkó Fanni, Novai Évi, Domján Zsuzsi, illetve Kelemen Detti is, csak ő egy kis plusz kanyart is beiktatott). Ezen

futotta Anna a második leggyorsabb időt). Távban rövidebb és szintben majdnem ugyanannyi volt, mint felülről kerülni. Szerencsi Ildi útvonala a legrövidebb (a pontra való jó bevágása miatt is), viszont neki egybe kellett sok szintet megmásznia, ami nagyon lelassít.

Férfi hosszú átmenet

A férfi hosszú átmenetben szintén a keletről vagy nyugatról kerülés volt a meghatározó, de itt az átmenet felétől (a Pécskő útra leérve) is újabb útvonalválasztási lehetőségeket láthatunk. A pályát itt is úgy terveztem, hogy az alsó, nyugati útvonal legyen a legjobb. Ez az útvonal a győzelemben is szerepet játszott, mivel Kovács Ádám itt Lenkei Zsoltnak közel fél percet adott (a célban végül 20 mp döntött közöttük). Bár távban hosszabb az átmenet, de jóval kevesebb szintet tartalmaz, és azt sem egyben veszi fel. A nyugati kerülonél Szajkó Csabi illetve Lévai Ferenc is más-más levágást alkalmaztak, de így nagyon hirtelen kellett felszedniük sok szintet (ahogyan Szerencsi Ildinek), és ez szintén lassúvá tette az átmenetet. Szabó Bandi érdekes kerület választott, a legnyugatibbat, de valószínű Kerényi Máté bozótsgaggató átmenete – a táv legvégén

Férfi átfutó utáni pont

– a legelképeztebb:) Bár ezzel ő nyerte a legrövidebb átmenet választása versenyét!

Férfi átfutó utáni pont

A férfi pálya átfutó utáni átmenete is tartogatott meglepetéseket. Bár Szabó Bandi útvonalra megint elég nagy kitérőnek tűnik, mégis rövidebb volt, mint a későbbi győztes Kovács Ádámé, aki mégis ezt az átmenetet is fölényesen nyerte. A legjobb útvonal szerintem a Lévai Fecó féle volt, a lépcső után egyből balra a betonfal szélén végigfutni. 85 méterrel (33%-kal!) rövidebb, mint Ádám útvonal (az erőbeni különbség a pálya vége felé már sokkal jobban érzékelhető). Lenkei Zoltán a kettő közötti útvonallal még mindig jóval rövidebb útvonalon ment, mint Ádám, ennek ellenére 12 mp-cel lassabb volt. Egy ilyen rövid átmenetben is lehet számos útvonalválasztási feladatot elrejteni. Sokszor a gyors döntéssel is sok másodpercet nyerhetünk, és hiába hosszabb az átmenetünk, akár gyorsabbak is lehetünk. Amiért még szerencsénk volt a pályakitűzés során, hogy két nagyon jó ellenőrző bíró segítette a munkánkat, ami mindenképpen a pályák minőségének javulását eredményezte. Ezúton köszönjük Kis Zoltán és Less Áron odaadó munkáját. Én sajnos nem voltam a helyszínen, de amíg tudtam segítettem a rendezésben. A sprint OB az egyik legnehezebben megrendezhető hazai versenyünk. Sajnos az embernek van egy olyan rossz szokása, hogy a negatívumokat sokkal jobban kiemelik, mint a pozitívumokat (néha olyan érzése támad az embernek, hogy az utóbbit nem is látják!), miközben nem a pozitív-negatív tényezők száma, hanem azok súlya a mérvadó. Ha az ideji sprint bajnokságunkra tekintek, akkor a pozitív tényezők értéke messze felülmúlta a negatívakét, ezért minden elismerésem és gratulációm a rendező gárdának. És most komoly versenyrendezésből két év pihenő! Ennyi kell is a regenerációhoz:)

Arra bíztatok minden pályakitűzőt, hogy minden pályának legyen egy koncepciója, ne csak a pontokat kötgössük össze egymással. Természetesen így is lehet jó pályát tervezni, de magas színvonalút valószínűleg nem. Pedig egy tájfutó versenyen a legfontosabb a kitűzött pálya! **Pelyhe Dániel**

PÁLYÁZATI KIÍRÁS

A BUDAPEST TÁJFUTÓJA DÍJ ELNYERÉSÉRE

A BTFFSZ 2010-ben is kiírja a „Budapest Tájfutója” pályázatot. A díj négy kategóriában kerül kiosztásra:

- Felnőtt férfi, beleértve a senior és junior korosztályt is,
- Felnőtt női, beleértve a senior és junior korosztályt is,
- Ifjúsági fiú, beleértve a serdülő korosztályt, és
- Ifjúsági lány, beleértve a serdülő korosztályt is.

A díj odaítélhető annak a versenyzőnek, aki a következőkben ismertett feltételeknek megfelel és 2010-ben, valamint az értékelés időpontjában is budapesti klub igazolt versenyzője, függetlenül attól, hogy kimagasló eredményeit tájfutásban, vagy a tájékozódási sport más szakágaiban (tájkerekpár, sítájfutás) érte el. A Budapest Tájfutója díj elnyerésére a BTFFSZ valamennyi tagszervezete és azok tagjai külön-külön, vagy együttesen is javaslatot tehetnek. Egy tagszervezet, ill. egy tag kategóriánként azonban csak 1-1 főt javasolhat. Javasolt személyenként – külön lapon – egy oldal indoklást kell adni. Az indoklásnak legalább a következő szempontokat kell tartalmaznia:

- a javasolt sportoló legalább I. osztályú, vagy aranyjelvényes kell hogy legyen,
- nemzetközi eredményessége legyen kiemelkedő,
- hazai eredményessége, különösen az országos bajnokságokon nyújtott teljesítménye legyen kiváló,
- sportszerű magatartásával járuljon hozzá sportágunk elismertségéhez,
- edzésmunkájában, közösségi magatartásában legyen példamutató,
- egyéb, egyéni erényekben is bővelkedjék.

Kizáró okok:

- ha a versenyző ellen fegyelmi eljárás van folyamatban,
- ha a versenyző a díj eredményhirdetéséig vidéki klubba igazol,
- ha az év folyamán rajtengedélyét bevonták.

A javaslatokat 2010. november 30-ig kérjük a BTFFSZ címére (1053 Budapest, Curia u.3. II. em. 2.) beküldeni, vagy behozni. A határidőre beérkezett javaslatokat egy 5 tagú Bizottság bírálja el és dönt a díj odaítéléséről. A Bizottság vezetője a BTFFSZ elnöke.

A pályázatok kezelése titkos. Eredményhirdetés 2011. januárjában lesz a Budapesti Tájfutó Napok keretében.

Budapest, 2010. szeptember, a BTFFSZ Elnöksége

PÁLYÁZATI KIÍRÁS

BUDAPEST TÁJÉKOZÓDÁSI BAJNOKSÁGAINAK 2011. ÉVI MEGRENDEZÉSÉRE

A BTFFSZ elnöksége pályázatot hirdet az alábbi versenyek megrendezésére:

- Budapest Normáltávú Egyéni Bajnoksága
- Budapest Középtávú Egyéni Bajnoksága
- Budapest Rövidtávú Egyéni Bajnoksága
- Budapest Hosszútávú Egyéni Bajnoksága
- Budapest Éjszakai Egyéni Bajnoksága
- Budapest Váltóbajnoksága
- Budapest Csapatbajnoksága (pontbegyűjtő)

- ◆ Budapest Tájékerpáros Bajnoksága
- ◆ Budapest Sítájfutó Bajnoksága

A pályázat célja: a bajnokságok frissen felülvizsgált térképpel történő színvonalas megrendezése.

A bajnokságok ideje, helye, formája

- ◆ országos, vagy regionális rangsoroló, nyílt bajnoki verseny,
- ◆ az országos bajnokságokhoz illeszkedő lebonyolítási rend,
- ◆ önálló versenyként a naptárban az erre a célra kijelölt megyei hétvégén,
- ◆ vagy bármely egyesületi kupaverseny keretében időponti megkötés nélkül,
- ◆ budapesti helyszínen, de legalábbis Budapestről könnyen elérhető terepen.

A pályázók köre: A BTF SZ tagszervezetei, vagy versenybírók társulásai. A szervezetek pályázhatnak önállóan, vagy (főként többnapos verseny esetén) összefogva, közösen.

A rendezés támogatása. Valamennyi meghirdetett bajnoki verseny rendezési költségeihez a BTF SZ egységesen 50 000 Ft-tal járul hozzá. Ennek elszámolása a megbízó részére kiállított költség- és szolgáltatási számlákkal történik

A pályázat tartalmi és formai követelményei: A pályázatot egy példányban írásban (amely természetesen lehet elektronikus levél formájában is) kell benyújtani a BTF SZ-nek a megadott határidőig. A pályázatban röviden meg kell jelölni a verseny minden lényeges paraméterét, ismervét a szokásos versenykiírás minta szerint, beleértve a nevezési díjat. Be kell mutatni a versenyrendezésben elvárt szakmai színvonal biztosítékait (terep, térkép, versenyközpont, rendezőség, engedélyek, marketing és média tevékenység, stb.). A versenyt 1 éven belül felülvizsgált térképpel kell megrendezni.

Beadási határidő: 2010. október 31.

A pályázatok elbírálása: A pályázatokról a BTF SZ elnöksége a novemberi ülésén dönt. A részleteket a nyertesekkel kötetendő szerződésekben rögzítjük. A szerződések szokásos tartalma mellékelten olvasható. Felvilágosítást ad bármely, a pályázati kiírásban nem részletezett kérdésben: Scultety Gábor versenybíró, gabor.scultety@gmail.com, 06 20 986 1751.

Budapest, 2010. szeptember 15., BTF SZ Elnöksége

PÁLYÁZATI KIÍRÁS

A BUDAPESTI TÁJFUTÓ DIÁKOLIMPIA ÉS A TÁJÉKOZÓDÁSI SPORTOK FŐVÁROSI FESZTIVÁLJA 2012. ÉVI MEGRENDEZÉSÉRE

A pályázat célja: A jellegében eltérő 2 esemény együttes megrendezésével a párhuzamosságokat kívánjuk csökkenteni, az erő-

forrásokat koncentrálni a rendezvény színvonalának, létszámának és hangulatának emelésé érdekében. Ehhez kellően erős szervezési háttér és a lebonyolításhoz minőségi szakember-gárda szükséges, ezért ilyen téren tapasztalt tagszervezeteink pályázatát várjuk, akár önállóan, akár több egyesület összefogásával.

A rendezvény ideje, helye, formája: Időpontja az MTF SZ versenynaptárban a regionális diákolimpiák céljára kijelölendő hétvége (április vége – május eleje), amelyről kellően indokolt esetben el lehet térni. Helyszínét a rendező választja ki Budapesten, vagy közelében, tömegközlekedéssel is elérhetően, lehetőleg a gyülekezés és öltözés céljára alkalmas fedett versenyközponttal. A diákolimpia formáját, lebonyolítási módját az érvényes tájfutó diákolimpiai szabályzat határozza meg. A rendezést a rangsoroló versenyek követelményszintjén várjuk el. A fesztivál kötetlen formában mutatja be a tájfutást és a kapcsolódó szakágakat. Alapvető célja minél több érdeklődő bevonása a sportág kipróbálására. A fesztivál versenyszámainak játékos formában kell megszervezni, a versenyszabályzatot figyelmen kívül hagyva. A résztvevők a szabadtéri mozgás öröme mellett kapjanak előkészületek nélkül is teljesíthető, sikerélményt kiváltó tájékoztató feladatot. A fesztivál előkészítése folyamán a rendező köteles a BTF SZ megbízottjával folyamatos kapcsolatot tartani, és javaslatait figyelembe venni.

A rendezés támogatása: A versenyrendezés költségeire a BTF SZ 300 000 forintot biztosít. Ennek elszámolása a megbízó részére kiállított költség- és szolgáltatási számlákkal történik.

A rendező a szabályosan bevezetett indulóktól semmilyen díjat nem szedhet. A rendezvény előkészületeiről a rendező köteles tájékoztatást nyújtani a BTF SZ részére. A lebonyolításról szintén, a támogató fővárosi önkormányzat előírásainak megfelelő részletességgel. A fővárosi önkormányzat mellett további támogatók bevonása lehetséges, és kívánatos.

A pályázat tartalmi és formai követelményei: A pályázatot egy példányban írásban (amely természetesen lehet elektronikus levél formájában is) kell benyújtani a BTF SZ-nek a megadott határidőig. A pályázatban röviden meg kell jelölni a rendezvény minden lényeges paraméterét, ismervét. Be kell mutatni a rendezésben elvárt szakmai színvonal biztosítékait (terep, térkép, versenyközpont, rendezőség, engedélyek, marketing és média tevékenység, stb.). A pályázó vállalja, hogy elvégzezteti a választott terep térképének felülvizsgálatát. A pályázatban kérjük megnevezni a térképfelelős személyt. A pályázat elbírálásánál előnyt jelent, ha a pályázó konkrétan megnevezi azon kapcsolatát, melynek révén a fesztiválra a tömeges létszámot jó eséllyel biztosítani tudja (pl. iskolák, civil szervezetek, önkormányzat, stb.).

Beadási határidő: 2010. november 30.

A pályázatok elbírálása: A pályázatokról a BTF SZ elnöksége dönt. A részleteket a nyertessel 2011 január folyamán kötetendő szerződésben rögzítjük. Felvilágosítást ad bármely, a pályázati kiírásban nem részletezett kérdésben: Scultety Gábor versenybíró, gabor.scultety@gmail.com, 06 20 986 1751 **Bp., 2010. szeptember 15., BTF SZ elnöksége**

Köszönet: A Kőbányai Sírály Tájfutó SE köszönetet mond azoknak, akik 1%-kal támogatták egyesületünket. A támogatásból az OB-n való részvétel finanszírozzuk. Adószámunk: 18180530-1-42. **Vezetőség**

SZEPTEMBERI ELNÖKSÉGI ÜLÉS

Az elnökségi ülés a nyári világverseny adömpingről szóló szövetségi kapitányi beszámolókkal indult. Dénes Zoltán, a felnőttek keretét érintő felnőtt EB, junior, főiskolás és felnőtt VB tapasztalatait összegezte. Összességében a körülményekhez (sérülések, sok esemény) képest jónak mondható a szereplés. Kiemelkedő volt Gyurkó Fanni váltófutása, Lenkei Zsolt szereplése egész évben és Kovács Ádám 12. helye a Főiskolás VB-n. A jövőre vonatkozó javaslat, hogy azokban az években, amikor sok világverseny vár a mezőnyre, előre ki kellene jelölni a legfontosabb eseményt, amire koncentrálni lehet a válogatott az erőforrásait. A versenyekre történő utazáshoz javasolja profi utazásszervező bevonását, aki számonkérhető. Felhívta a figyelmet a fizikai felkészülés fontosságára, ugyanis úgy tűnik, hogy ezen a téren nagyobb a lemaradásunk az élmezőnytől. Végül segítséget mondott mindenkinek, aki ebben az évben a válogatott munkáját bármilyen formában segítette. Az elnökség egyhangúlag fogadta el a beszámolót.

Kovács Zoltán az utánpótlás keret Ifjúsági Európa-bajnoki szerepléséről számolt be. Az eredményeket várakozáson felülínek és az előző éveket felülmúlónak nevezte: idén is szereztünk érmet Kazal Márton révén, az éremtáblázaton 8., a nemzetek versenyében 5. helyezést ért el a csapat. Negatívumként említette a versenyzők heterogén felkészültségi szintjét és a támogatás évek óta nem növekvő összegét.

Az utánpótlás szövetségi kapitány megbízása az év végén lejár, az elnökség döntése értelmében újabb 1+1 évre megkapta Kovács Zoltán a bizalmat. Dönteni kellett a felnőtt szövetségi kapitányról is, mivel őt tavaly 1+2 évre bízta meg az elnökség, az ő esetében meghosszabbodott a megbízás két évvel.

Ezután Less Áron a 2010. évi költségvetés első félévi alakulásáról számolt be. A költségvetés számai a várakozásoknak megfelelően alakultak, a pályázati bevételek terén ugyan a tervezettnél keve-

sebb bevétel várható, ám az eltérés nem indokolja a költségvetés felülvizsgálatát, de a nullszaldó tartásához a kiadásokat a lehetőségekhez mérten vissza kell fogni. A következő napirendi pontban Zentai László írásos tájékoztatója következett a világbajnokság ideje alatt lezajlott sportdiplomáciai eseményekről. A különböző világversenyek rendezőinek kijelölése (a legfontosabb: WOC2014 Olaszországban) mellett az IOF közgyűlés deklarálta, hogy mindenképpen szeretne a sportág az olimpia műsorába bekerülni (erre a legnagyobb esély a sítájfűtés van). A tisztújítás során Zentai Lászlót újabb két évre elnökségi taggá választották. Trondheimben zajlott az európai tájfutó szövetségek éves tanácskozása is, ahol eldőlt, hogy a 2012-es Ifi EB-t Franciaország rendezheti.

Az ülés legvaskosabb napirendi pontjaként a Sportágfejlesztési terv megvitatása következett. Elsőként az ütemterv elfogadása következett, melynek sarokpontjai: **október 16-án munkaértekezlet Veszprémben; november 21-én rendkívüli közgyűlés Pécsen.** Az elnökség elfogadta a rendkívüli közgyűlés meghívóját is, amelynek napirendi pontjai a Sportágfejlesztési Terv elfogadása, a 2011. évi tagdíj megszavazása, és tájékoztató a Szenior Világbajnokság szervezési munkálatairól. Ezután következett a sportágfejlesztési tervvázlat és gondolatébresztő részletes tárgyalása. Ennek során a helyzetelemzés, a stratégiai célok kijelölése, a jövőkép felvázolása, a számszerűsített célok és a hozzájuk rendelt eszközök megnevezése került sorban megvitatásra. A hosszú vita végén kialakult anyag hamarosan a szélesebb közönség számára is elérhető lesz a honlapon, és nyilvános vitaforum keretében bárki hozzászólhat.

Az egyéb ügyek között a szenior bizottság bővítéséről (**Jakubecz Andrea lett az új tag**) és a jövő évi tisztújító közgyűlés jelölő bizottságának létrehozásáról (**Bugár József vezetésével**) döntött az elnökség.

(mtfsh.hu)

RENDKÍVÜLI KÖZGYŰLÉS

Az MTF SZ jelenlegi elnökségének megbízása 2011-ben, fél év múlva lejár. Az új elnökség munkájának megkönnyítése érdekében, valamint a tájfutó közösségnek tiszta jövőképet biztosítandó, az MTF SZ elnöksége az idei évben a Szövetség Lejáró Sportágfejlesztési Tervének megújításán dolgozik. A 2010-2015. közötti időszakra elfogandó Sportágfejlesztési Terv megalkotása mindannyiunk feladata, mindannyiunk javát kell, hogy szolgálja. A Sportágfejlesztési Tervet az MTF SZ elnöksége szeretné még a 2011. évi Közgyűlés előtt elfogadtatni, hogy az új elnökség tagjai tisztában legyenek azzal, hogy mit vállalnak fel.

Ennek megfelelően az MTF SZ elnöke Rendkívüli Közgyűlést hív össze 2010. november 21-ére, Pécsre. A Rendkívüli Közgyűlés elé kerülő javaslatokat az MTF SZ elnöksége 2010. november 8-i ülésén fogadhatja el. (**mtfsh.hu – részletek**)

VERSENYRENDEZÉSI PÁLYÁZATOK - 2012

Az MTF SZ Naptárbizottsága elbírálta a 2012-es bajnokságok, diákolimpia és Hungária kupa megrendezésére beadott pályázatokat, és az alábbi döntést hozta az egyes versenyekről: Március 31., Hosszútávú OB: KST – Magyarokút Május 19-20., Diákolimpia: SPA – Csákvár-Gánt

Június 09., Éjszakai OB: SZV – Tázlár Június 23-24., Középtávú és Váltó OB: DTC – Szétlelek

Augusztus 16-20., Hungária kupa: Szabolcs MTF SZ – Sárospatak

Szeptember 08., Rövidtávú OB: ZTC – Zánka Szeptember 09., Pontbegyűjtő OCSB: MOM – Balatonakali

Október 13-14., Normáltávú OB: PVM – Orfű Október 20-21., Csapat és Egyesületi Váltó OB: VTC – Ajka

A bizottságnak minden eddiginél nehezebb dolga volt, ugyanis a kilenc pályázható alkalomra összesen 27 pályázat érkezett, volt olyan rendezvény, amelyre hatan jelentkeztek.

(mtfsh.hu)

15. Ardf vb Opatija, Horvátország

ZARNÓCZAY KLÁRA HÁROM ARANYAT NYERT!

Csapatban a nők egy aranyat, a férfiak két bronzot szereztek

Az Osztrák-Magyar Monarchia korabeli uraságok kedvenc nyaralóhelyén, az Adriai-tenger menti Abbázia, mai nevén Opatija központtal rendezték meg szeptember 13-18. között a 15. Rádiós Tájfutó Világbajnokságot. A 35 ország mintegy 400 versenyzője között Magyarország csonka csapata hihetetlen sikert produkált: Az N50 kategóriába éppen „befiatalodott” Zarnóczay Klára tiszteletére háromszor játszották el a Himnuszt, kétszer egyéniben, egyszer Cserpák Ferencnével csapatban. Az F 60 kategóriában induló Kovács András, Szűk Zoltán, Börcsök István trió pedig mindkét versenyszámban bronzérmet szerzett. Emellett számos, top tízen belüli helyezéssel is büszkélkedhetünk.

Cserhádi József nélkül

Csonkának azért tituláltam a magyar válogatottat, mert a lehetséges 33 futó helyett csak 16, tehát még félcsapat sem utazott ki. A 6 férfi és 5 női kategória közül négyben nem is volt magyar induló. Akiknek mégis sikerült előteremteni a rávalót (a már említettek kivül): F19 Hanyicska Marin, Iski Richárd, Jáger Patrik (az ő nevezési díjukat a szövetség, a MRASZ fizette), F21 Mucsi Mihály, Papp Gábor, Tóth Csaba, F50 László Károly, Moravszki János, Kovács Attila, F70 Patocska István, N20 László Dóra. Aki nem anyagi okokból hiányzott a csapatból, de nagyon: Cserhádi József világbajnokunk (Kína, 2000). Pedig lelkesen készült rá, hogy a most bevezetett új kategóriában, F70-ben ismét, amire meg is volt minden esélye. Gyors lefolyású, gyógyíthatatlan betegsége azonban ezt már sajnos nem tette lehetővé Nemzeti színű melegítőnkre tűzött fekete szalaggal emlékezett rá kintléte alatt végig a csapat. Egyébként nagyon szépen festettünk a kölcsönzött felszerelés-

ben, az egyik legszebb megjelenésű alakulat lettünk. Más országokkal ellentétben azonban az erdőben már nem lehetett ilyen könnyen felismerni bennünket. Mindenki a saját, tirtarka, kék, zöld, piros vagy éppen fekete bozót ruhájában futott, kinek milyen volt... De hát ez csak külső-ség. A lényeg maga a VERSENY!

Világbajnokság – vakoknak is

Itt és most rendeztek első ízben világbajnokságot vakoknak is, magyar résztvevő nélkül. Mint ahogy a horvátok is először rendeztek rádiós tájfutásban vb-t. S remélhetőleg utoljára. Az ottani tapasztalataink legalábbis nem fokozták Horvátország jó hírnevét. A korábbi világversenyekkel összevetve a legmagasabb nevetési díjat kérték, magyar pénzben fejenként 90 ezer forintot, mindenkitől. Ehhez képest a szállások erősen eltérő színvonalúak voltak. Minket először a versenyközponttól legmesszebbi helyre, a 8 km-re lévő Medveja kempingbe irányítottak a horvát csapattal együtt. Először ez jónak is tűnt, míg

nem a haziai hirtelen elintézték maguknak, hogy mégis Opatijában szállhassanak meg. Mi maradtunk csak ott a románokkal és két albánnal. A távolság látszólag nem nagy, de ottani szokatlanul szűk és zsúfolt utakon időben kiszámíthatatlan és komoly különbséget jelentett. Mély vízbe dobott csapatvezetőnk, az F19 csapattagságra aspiráló kecskeméti Papp Gábor (aki végül F21-ben indult, mert az F19 kategóriában három nyíregyházi fiatal kapott lehetőséget), több órán át küzdött a megoldás érdekében. A helyzetet az bonyolította, hogy a rendezők a szállás megszervezését kiadták egy utazási irodának. Az pedig nem sport, hanem üzleti alapon közlítettte meg a kérdést. Egyeseknek ugyanannyi pénzért négycsillagos szálloda jutott (például USA), másoknak kettő. Nekünk meg ugye a kemping. Tulajdonképpen a házak jók lettek volna, ha nem lettünk volna annyira elvágva mindentől. Másnapra azután azon az áron, hogy nem kaptunk ebédet, átköltöztünk a városban lévő Hotel

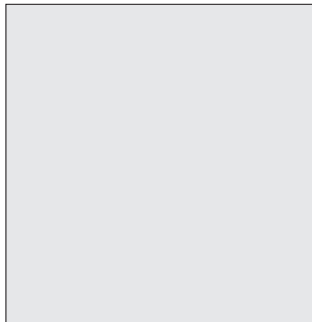
Imperiálba, ami kívülről igen patinás, de nekem harmadmagammal például egy lepukkant kollégiumi szintű szoba jutott.

Itt minden program csúszott!

A tájfutóknak nem ismeretlen a Delnice név. A VB előtt ugyanis nem sokkal itt rendezték a horvát ötnapos tájfutóversenyt. Úgy hírtelt, akadt pár csapat, amely ezen részt is vett, így számukra már nem volt ismeretlen a terep, ami leginkább Lipicéhez, egyes részleteiben pedig Plitvicéhez hasonlítható. Vagyis töbros, köves, nehezen futható, tájékozódásilag rendkívül nehéz. A terepbemutatón, a Fuzine térképen azt is megtapasztalhattuk, mennyire más-ként szólnak ezek az adók, a megszokotthoz képest. Mondhatnánk azt is, sokkal rosszabbul, halkabban. Főleg erről esett szó még az esti ünnepélyes megnyitón is a Hotel Kvarner báltermében, ami „természetesen” kevés kezdődött.

A rajtlistát már ki sem böjtöltük, egy óra autópályán, a másik meg kanyargós, hegyi utakon, a Risnjak Nemzeti Parkban. A rajtkaranténba már 8-ra kiért az összes futó a tíznel is több külön busszal. Rejtély, miért csúsztatták el mégis fél órával a rajtot. Ez az étkezés, és a bemelegítés szempontjából sem mindegy. Különösen a mezőny legvégén indulóknak, hisz eredetileg is már 12 után indulhattak volna. Szerencsére megosztották a mezőnyt, így az összes női és az F40 kategória rövidhullámon, a többi férfi ultrarövidhullámon versenyzett aznap. Az URH-ra különösen ravasz körülményeket ígértek a rajt előtti nagy tisztás körül őrt álló, ezer méternél jóval magasabb csúcsok a Lividraga térképen. No, nem is lehetett jó irányokat mérni, olyan reflexiók (más irányból szóló visszaverődések) hallatszottak. Hármunk közül, mint a leggyengébb, legelsőnek én indultam a kategóriánk 51 fős mezőnyében. Igyekeztem tőlem telhetően, de

például az 5-ös adóra 3 kilométerrel többet futottam a kelleténél, úgy megréfélt. A célban azután türelmetlenül vártam csapattársaimat, drukkolva, hogy jobb időt fussanak nálam. Sajnos nem futottak. Pechünkre a 16 csapat közül éppen leszorultunk a dobogóról. Kiválóan futott viszont az F60-ban fiatalnak számító Kovács Bandi, egyéniben szintén úgy kilencedik lett, mint én,

Zarnóczay Klára

de csapatban az első éves hatvanas Szük Zolival megcsípték a dobogót! Sokáig érmes helyen állt a monitoron Cserpák Ferencné, Piroksa is. Végül azonban Zarnóczay Klári nagy futásával leszorította onnan, de mivel ezzel csapatban is győztek, talán nem haragudott nagyon érte. Kiváló a felnőttek között László Dóra 6. helye 33 induló közül és Mucsi Mihály értékes 8. helyezése 54 indulóból, ráadásul Misi utolsó éves felnőttként produkálta ezt. További top tízes eredményünk. 9. Jáger (43), 10. Patocskai (21), csapatban: 1. W50 (5 csapat közül), 3. F60 (14), 4. F50 (16), 5. F19 (14), 10. F21 (17).

A versenyök hangulatát csak az ott felszolgált ebéd rontotta kissé. Az a műanyag tálkában adott fél adag mócsingos „babgulyás” bármilyen népkönyha szégyenére válna. Rövid délutáni fürdőzés után (igen hideg lett már ekkorra a tenger) az esti fő program az ünnepélyes eredményhirdetés lett. A versenyközpontként is

funkcionáló Hotel Opatija parkjában tartották lámpafény mellett. Annyi ülőhelyet persze nem biztosítottak, ahányan voltunk és nagy késéssel kezdtek. A zászlókat kivétlenül „vonták fel”, mikor a himnuszok szóltak, a dobogósok meg ezzel szemben álltak. Mögöttük azonban csak a sötétség feketét, semmi felirat nem utalt rá, hogy ők éppen világbajnoki dobogón állnak. Azért a Zarnóczay Klári, a majd a Zarnóczay és Cserpákne duó tiszteletére felcsendülő, elég tűrhető hangszereles magyar Himnuszot szívmengető élmény volt hallgatni és énekelni.

Küzdelem az itéletidőben

A másnapi pihenőnapon az Isztriai-félsziget néhány nevezetességét (Pula, Porecs) mutatták meg a mezőnynek. Nyilván a hotelben maradás is választható volt – csak aki így döntött, nem kapott ebédet. Előre vetítve a második versenynap baljós árnyékát, este már zuhogott az eső. És reggelre sem hagyta abba. A rajt karanténba érve a hatalmas sörösátor egyik fele már sárban állt. A rajt pedig ismét csúszott egy félórát. Elgondolni nem tudom, mit csinálhattak a rendezők 8 és 10 között, mely 2 óra kevésnek bizonyult számukra. Ahhoz képest mi 2 és felet kaptunk szintidőnek a pályához, ami többeknek valóban kevésnek bizonyult a Crni Lug térképen. Jó lenne látni a részdíós SI-eredményeket, melyekből hasznos és értékes információk szűrhetőek le, de eddig még nem bukkantam rájuk.

A rádiós tájfutás a tájfutáshoz hasonlóan elméleti sportág is, az eredményességben meghatározó a szellemi felkészültség és tapasztalat. Itt ezen a napon például rögtön a rajt utáni percek és méterek döntöttek. A két kifutó folyosó egyike – balszerencsémre az enyém is – az adókkal és a céllal éppen ellentétes irányba, a legvadabb töbrös, sziklás, dzsuvás részbe vezetett. Hogy ilyen cselesen indítanak, nem példa

nélküli. Talán a sakkban szokásos „megnyitáshoz” hasonlítható. Aki hamar ráismer, mivel indít az ellenfél (itt a telepítő bíró), könnyebben rátalál a megoldásra is. Itt is ez történt, amit Moravszki János csapattársam precízen el is mondott, csak az a kár, hogy már a verseny után. Nem szó szerint idézve Mórót: az F60 és F70 kategória csak 3 adót keresett, a hármast, a negyest és ötöt. Őket a másik folyosón egyből vissza is fordították a pálya felé. Mi F50-ben ezeken kívül még az egyst fogjuk, ami a kb. 100 méter hosszú kordonos folyosó végétől már mérhető is volt a hátunk mögött. Tehát azonnal hátra arc! Ez volt a nyerő koncepció! – állította Jani és igazra volt. Az élen végzők garantáltan ezt a taktikát választhatták. Ha valaki szépen végigmérte mind az 5 adót, mint én is, mert ez az „alapszabály”, 4 és fél perc után futás után már benn is találta magát a sziklás, törrös dzsungel sűrűjében, egyre távolabb kerülve a megfogandó adóktól. Sajnos az én korábbi elméletem is beigazodlott, amire tavaly vándorserleget is alapítottam. Az „ELSO RÓKA” vándordíj azt hivatott szolgálni a magyar versenyzők között, hogy az első adóját igyekezzen mindenki a lehető leggyorsabban megfogni. Mert aki így tesz, nem biztos, hogy nyer, de aki nem fog gyorsan adót a rajtja után, biztosan veszti! Így amikor az ömlő esőben elkámpicorodva végre első rókaként megtaláltam a 36. percben az ötös bóját, tudtam, innen kezdve már csak a csapatért küzdhetek. Pedig utójára indulhattam F 50 kategóriában, és nagyon szerettem volna innen éremmel búcsúzni. Azért ma sem maradtunk kiváló eredmények nélkül: 1. Zarnóczay, 5. Patocsai, 7. Iski, 8. László Dóri és Szűk Zoltán, 9. Kovás Bandi, 10. László Karcsi, 11. Mucsi, csapatban: 1. W50, 3. F60, 6. F50, 8. F19, 10. F21. A magyar eredmények különösen annak fényében értékelhetőek, ha

megszületésük előzményei is ismeretek. Idehaza ugyanis egész évben csak 7 versenyünk volt. S ebből kettő nem is teljes, mert a Weisz János emlékverseny második napja májusban az özővízszzerű esőtől életveszélyessé duzzadt patakok miatt elmaradt, a Budapest bajnokság rövidhullámú versenyén pedig az első rajt után kis idővel elhaglott az egyik adó, emiatt teljesen irreális, összehasonlíthatatlan eredmények születtek.

Edzőtáborozásokban sem dűskálhattunk. Erre a hűvési és a pünkösdi ünnepek alatt csak a gyerekeknek adódott lehetőségük. A VB-re utazó csapat meg az OB után vasárnaptól szerda délig ott maradt Fenyőfőn a Bakonyban edzeni. Persze ez is használt és köszönet érte Fent Marianne, Lukács Annamária, Terbe Sándor, Varga Julianna és Venczel Miklós közreműködőknek, de...

Amikor én 1995-ben bekerültem a válogatotot keretbe, a következő edzőtáborokban vehettünk részt a szövetség költségén: a tavaszi vakációban egy hét a Szabadság-hegyen az Olimpiai edzőtáborban, nyáron egy hét Tatán a Központi Edzőtáborban és az EB előtt még egy hét a mátraházi edzőtáborban. És az akkori Európa-bajnoki részvétel költségeit sem nekünk, résztvevőknek kellett állnunk, de még zsebpénzt is kaptunk, ha jól emlékszem 50 nyugatnémet márkát. A „fejlődés” íve tehát szembeszökő.

Szerencsére fanatikus sportolók, fanatikus és főként társadalmi munkában tevékenykedő edzők, szakvezetők és versenybírók jóvoltából még álljuk a sarat. Sokat segítene rajtunk, ha lenne szakirodalmunk. Opatijában a banketten a szomszédos asztalnál ülő USA válogatottjai kézről kézre adtak egy kis könyvecskét, melynek címlapján a „radioorientering” szó is láttam. Nálunk ehhez hasonlóról nem tudok. De magyar rádiós tájfutó edzéselméleti szakirodalomról sem. Noha rengeteg tudás és tapasztalat birtokában vannak versenyzőink, amit tanítanak,

továbbadni volna jó. Ilyen elméleti tudással felvértezve nyert Orosi János világbajnokságot például 1994-ben Svédországban. Gyorsan rájött ugyanis a telepítés trükkjére: a dominó ötös típusú pályán a cél felé eső adóval cél-szerűen kezdeni. Az élmény úgyanakkor hallatlanul erősödik. Olyan időket repestzenek a spiccen, ami szalagozott pályán is dicséretes lenne. A szokásos ukrán, orosz, cseh válogatottak mellé is egyre több nemzet zárkózik fel. Vegyük csak mondjuk a svédekkel, akik alig vannak többen egy tucattól, de most Hakan Melin révén hozzánk hasonlóan szintén 3 aranyt szereztek. Igaz, egy évben 30-nál is több versenyt rendeznek maguknak, s gondolom, nincsenek olyan anyagi gondjaik mint nekünk. Például már egy ideje a GPS nyomkövető órát is használják (amit éppen Opatijában legalizált a nemzetközi szövetség), s így komoly tanulságokat vonhatnak le ténylegesen megtett útvonalaikból. A mostani VB svéd futónak útvonalra pl. a magyar ARDF honlapon is megtekinthető. A verseny minden hivatalos információja pedig a www.ardf2010.com honlapon kereshető ki. A svédek mellett nagyot ugrottak előre a szlovákok, az észtek, az USA futói. Legjobbjuk, a pécsi Nagy György bravúrosan megismételte az előző, koreai világbajnokságon való sikerét és ismét bronzérmet nyert, csak most éppen rövidhullámon. De számolni kell a bolgárokkal, németekkel, lengyelekkel, sőt a románokkal és a japánokkal is. Bár lehet, könnyebb lenne azon országok felsorolása, amelyek semmit nem villantottak (pl. Mongólia, Kanada, Izrael vagy Ausztria). Jövőre Nagyvárud mellett, Félixfürdő ad otthont a 18. Európa-bajnokságnak, majd 2 év múlva Szerbia rendezi a következő világbajnokságot. Mivel földrajzilag közel vannak, remélhetőleg több versenyző tud majd indulni színeinkben.

Kovács Attila, Zöld Sportok Clubja, Miskolc

VI. HONVÉD SPORTEGYESÜLETEK ORSZÁGOS TALÁLKOZÓJA

Jól sikerült a katonák tájfutó versenye Szolnokon

Akik az átlagostól jobban figyelemmel kísérik a tájfutó sportágat, azok már korábban is fellelhetők, hogy szakszövetségünkön kívül, több különféle szervezet is évente lebonyolítására kerülő országos találkozóikon sportprogramjain belül szerepeltetik a tájfutó versenyzési lehetőséget. Ilyenről van tudomásom a villamosipari dolgozóknál, az erdészeknél, a belügyeseknél (rendőrbajnokság) és a katonáknál, meg még, ki tudja kinél!

Az utóbbiaknál október első napján, pénteken igen kellemes napos futóidőben rendezte meg a Szolnoki Honvéd SE, Szolnok belvárosában Szabovik Zoltán elnökségével, Veresné Sipos Eta pályaküzűzése mellett a VI. Honvéd Sportegyesületek Országos Találkozó tájfutó viadalát.

A versenyre az utolsó pillanatokban az egy-két évvel ezelőtti, Gidófalvy Péter által készített két térkép került összevonásra, felülvizsgálásra, amely ezúttal új, M=1:4000 méretarányt kapott.

A „katonák” sikerrel lebonyolított tájfutó versenye, amint azt Veresné Sipos Etelkától megtudtuk, ezúttal egy szélesebb körű sportági összefogásnak köszönhető, amelyet a szervezők

ezúton is utólag megköszönnek Scultéty Mártonnak, Garda Árpádnak, Kissné Kis Máriaának és Goldmann Róbertnek.

Nekem kissé meglepő volt, hogy most nemigen „cseszegettek” a térkép helyesbítésért. Sőt! (Bár a lasernyomatást követően nem túlzottan vettem kegyembe a 401 színjel ilyen, vad citromsárgával való nyomtatását, de a zöld, így legalább jobban látható lett.)

Annak ellenére, hogy a versengés nem volt sportági minősítő verseny, a térkép K számot kapott. Talán, ezt a jövőben mások is követhetnék.

Az olykor igen sokpontosra tervezett kacífántos versenypályák nagy forgalmú útkeresztvezédséinél a katonai rendőrök mintaszűrő irányítása során a futók problémamentesen „nyomathattak” át az úttest túoldalára. A Zagyván innen (Kassai út) és Zagyván túl (Tallin városrész) elhelyezett ellenőrzőpontok mellett, és útközben is, rengeteg néző, bámszokódó szemlélte versenyt. Én a terep egyik ellenőrzőpontjánál legalább egy órán keresztül tartottam az utca embereinek ismeretterjesztő előadást a tájfutásról.

Érdekeség, hogy a Zagyva folyót átszelő hídon való felpörgetett iramú futás után

az első, parsonz túli ellenőrzőpontokra néhány versenyző rágett egy kis plusz időt, de a célban már mindenki elégedett volt teljesítményével.

Egyéniben a nőknél N16 kategóriában Bartus Petra, Honvéd Zrínyi SE, N18-ban Ágh Barbara, Tatai Tömegsport és Tájfutó Honvéd Sportegyesület, felnőtteknél Fűzy Anna, Gróf Hadik András HSE nyert néhány másodperccel Gyurkó Fanni előtt. Szenioroknál 35, 50, 55-ben Bánki Jusztina, Gróf Hadik A. SE, Terjékiné Tóth Edit, Szolnoki Honvéd SE és Cserpák Ferencné, Honvéd Bottyán SE végzett az élen.

Férfiaknál F16-F18-ban, Horváth Péter illetve Tiszauer Martin, mindkettő Tatai TT, míg felnőtteknél némi meglepetésre két hazai (Farkas Viktor, Berecz Gábor) versenyző előtt Kiss Gábor, Honvéd Rákóczi SE Szentés állhatott fel eredményhirdetésekor a dobogó legfelső fokára. Itt említeném meg, hogy néhány tájfutónk, többek között Scultéty Márton, Zsebeházy István, Bánki Zoltán, ezt megelőzően a laktanyában már „atletizáltak” egy „éleset”, így minden dicséret megilleti őket, hogy ha csak levezetésként is, de a tájfutóversenyen is rajthoz álltak.

Ja, meg a hátsó rajtidőkből Gyurkó Fannit éppen egy sportági bemutatási szerepkörben láttam pluszként is „versenyezni”.

Szenior 35-ben három Gróf Hadik András HSE tájfutó, egy rendkívül szoros küzdelmet követően, bérelte ki a dobogó mindhárom fokát.(Mitró Zoltán, Bánki Zoltán, Gyimesi Zoltán). Szenior 50-ben a pálya elején jelentős időhátrányt összeszedett Domán Gábor, Tapolcai Honvéd SE a végére nagyon felpörgött, ledolgozta hátrányát és végül az első helyen ért célba. Szenior 55-ben nagyon jó idővel Szepesi Imre, Honvéd Szondi György végzett az élen.

A 12 kategóriában lebonyolított viadal összesített pontversenyét ezúttal a házigazda Szolnoki Honvéd SE nyerte.

Kiss Gábor, útban a felnőtt győzelem felé

(Popey)

HA A MOSONI-DUNA MOSSA AZ AGYAD

A ki elfáradt a mindennapi robotolásban, unja az élet zaját, a goromba főnökét, annak ajánlom ezt a kikapcsolódást. 2010. szeptember 24-25-én volt a szigetközi Cikolaszigeten az V. Tájévezős és Falubájk verseny. Bár a versenyt itt nem kell komolyan venni!

Szombaton 10 órakor rajtolt volna a tájevezős verseny, de néhány helyszínen nevező csapat miatt kicsit elhúzódtott az adminisztráció. A rendezők nyugodtan, mosolyogva intézték az adatok felvételét (pl. hajó neve, tagok, életkorok) és a szükséges eszközök kiutalását (trikó, hajó, evező, mentő mellény). Eredetileg családokra hirdették meg a legénységet, mert egy hölgynek és egy 18 év alattinak kellett volna lenni minden hajóban, az eltérést plusz idővel büntették az eredmény kiszámításánál.

Több tájfutó egység is indult rövid- vagy hosszú távon. A csapatok tagjai egy padra ülve kapták meg a térképet és a versenyző kartont, majd beszállás után elindultak a hajóval begyűjteni a pontokat.

A térkép elég vázlatos és bizonytalan méretarányú volt, de szerepeltek rajta a Duna ágak folyási sebesség szerinti színnel, a folyásirány, a gátak és a hidak. A pontokon egy-egy PET palack tartalmazta a kérdéseket három lehetséges válasszal. Pecséttel kellett igazolni, hogy ott járt a csapat és meg kellett adni a helyes választ. A kérdések az itteni vízi világba vezettek el bennünket, de ugyanakkor mi is részei voltunk a természetnek: vízimadarak, halak, hód rágta fatörzsek, fantasztikus alakú kiszáradt gyökerek, virágok. A pontok keresése közben a vízi ágak zömét bejártuk és élveztük az őszi napfényben fürdő természetet. Ebben a versenyben a kenus múlttal rendelkezők előnyben voltak, hiszen a hosszú pályán közel 20 km-t kellett evezni. A Tipós tájfutók megpróbálták a főágból a szá-

razföldön is megközelíthető pontok begyűjtését árkon-bokron-mocsáron át. Így viszont néhány csodálatos kristálytisza vízi mellékág csikicsukiját kihagyták. Ez a taktika jónak bizonyult, mert második helyen végeztek. Többször is át kellett emelni a kenut az ágak folyását csökkentő szűkítő gátakon, illetve útvonalválasztástól függően fel-le kellett evezni gyors sodrású szakaszokon, zúgókon. A beérkezéskor a csapat padra ülési időpontját rögzítették. A kiértékelésnél a kihagyott pont, és a helytelen válasz néhány perc büntetést jelentett az időeredményben.

Az ökoparkban este hatra készült el a szarvaspörkölt, amit lipóti háromkilós veknikből szelt friss kenyérral és savanyúsággal ehettünk. Lenyomtam egy jókora adagot és vittem a tányéromat a mosogató felé, de a szakács kiszúrta és már merítette is a kanalat a kondérba. Képtelen voltam nemet mondani, de sikerült egy fél kanálra lealkudnom.

Ezután volt az eredményhirdetés. A rendezők igyekeztek a mezőnyt életkor szerint is tagolni. A dobogósok értékes túrafelszereléseket kaptak. Az este hátralévő részében a helyi zenekart hallgattuk, akik régi rock-slágereket játszottak egész jól. Sajnos este sokan elmentek, mert vagy dolguk volt vasárnap, vagy féltek a beigért esőtől. Az esővel sikerült

kompromisszumot kötni, mert csak este esett. Amikor a vendégházból reggel kiléptünk, borús, hűvös idő fogadott, de az eső elállt. A falubájk versenyre készült trikóban (rajta meleg pulóverrel) vártuk a rajtot, amit eredetileg igazi régi, falusi biciklivel kellett volna megtenni. Csak kevesek-nek volt ilyen eszközük, a prímest egy muzeális 1937-es modell vitte.

A bringaverseny az árvízvédelmi töltésen kívüli világgal ismertetett meg bennünket. Dunasziget és Kiliti nevezetességeivel találkozhattunk a kis narancsszínű táblák megtalálása után: méhész, halász, kecsketenyésztő, kocsmáros, palínkafozó, gomba-termesztő... Az éjszakai eső miatt az ártérben lévő egyetlen pontot törölték, így aszfaltos, vagy kavicsos úton megközelíthető volt minden pont.

A célba érés után szarvas gulyázt kaptunk ebédre. A kevés résztvevő miatt szinte mindenki kapott valamilyen díjat. Az eső megvárta a verseny végét és csendesesen eleredt, de hazafelé tartva többször is kiadós záporok mosták tisztára a tetőtartón lévő sáros bicikliket. Ajánlom mindenkinek ezt a felejthetetlen kikapcsolódást, mindenütt kedves, mosolygós emberekkel találkoztam.

Szervező: www.pisztrangkor.hu/
Képek: www.mountex.hu/galeriak
Luda

Rövidítések:

Rangsorolók: /KoR/ kiemelt országos, /oR/ országos, /rR/ regionális, /-/ nem rangsoroló; SI Sportident, R: rendező, Nh: nevezési határidő, C: nevezési cím, Nd: nevezési díj, H: helyszín, T: találkozó, VK: versenyközpon, K: kategóriák, Hsz.: helyszíni nevezés, I: információ

Versenytavók: ht., nt., r-nt., kt., rt. (hosszútávú, normáltávú, rövidített normáltávú, középtávú, rövidtávú)

V E R S E N Y N A P T Á R**Október**

H	K	Sz	Cs	P	Sz	V
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

November

H	K	Sz	Cs	P	Sz	V
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

December

H	K	Sz	Cs	P	Sz	V
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

V E R S E N Y N A P T Á R K I E G É S Z Í T É S (november 7-ig)

Internet info: www.mtfisz.hu (versenyek) és www.btfisz.hu (versenyek)

10. 20. (sze) Park11 - 3SZ27 verseny /rt., -/ SI R: TTE (Mihácz Z.) H: Bp. III. kerület, Hajógyári sziget, T: 14 órától a VK-ban (Hajógyári sziget „K” hídján átvezető út keleti torkolatánál, a hídtól kb. 400 m-re.). „0”-idő: 15.00, utolsó rajt 17.30, pályabontás: 18 órától. Pályák: Hosszu: 4 km, Közepes: 2,5 km, Rövid: 1,6 km és Vakrepülés: 1,5 km. Nd.: 500Ft, diákoknak 18 éves korig 400Ft. Előnevezőknek (Nh.: 10. 18, 19.00(beérk.), C: nevezes@tipotke.hu) ill. pályánként az első 25 helyszíni nevezőnek színes térkép. I: www.btfisz.hu.
10. 20. (sze) Rozsomák Kupa /rR, rt.) SI R: GOC /az eredeti időpont okt. 13 helyett!/ Kiírás az egyesület honlapján lesz olvasható.
10. 27. (sze) 3SZ verseny R: HSP(Lenkei Győző) H: Városmajor
Kiírás a btfisz honlapon (www.btfisz.hu) jelenik meg a verseny előtti hetekben.
10. 30. (szo) Hegyhát Kupa /rR, r-nt.) SI R: KTT /szept. 11-ről/ Nh. 10.26.(beérk.) C: verebelyizolt@globonet.hu. Nd: 800Ft/fő (FN 10-18: 600Ft), Nh. után 200Ft pótdíj. Nyílt: 600Ft/fő (helyszínen is). H: Káld-Rózsákert, „0”-idő: 10.30. K: FN: 10D 12C 14B 16B 18B, 21B 35 40 50 60 NYK NYT. I: www.kttse.vernab2006.hu honlapon (10. 28-án versenyértésítő és rajtlista).
11. 01. (h) **Herman Ottó ev.** /váltóliga/ SI R: BAZ m. TFSz Nh.: 10.22.(beérk.) C: MTFFSZ/ENTRY, vagy e: iroda@diosgyoritc.hu. Nd: 3000Ft/váltó, Nh. után 50% pótdíj. H: Rejtek (Bükk hg.), „0”-idő: 10.00. K: FN: 21A, 18B, 14B, 100, 150, +MIX(nem minősít, 1,5-2,5-3,5km sorrendben). Szállás: lásd Eger Nagydíj kiírás. Megj.: Jelentkezés: 10.31-én az Eger Nagydíj céljában, vagy 11. 01-én a VK-ban 8 óráig. Váltóösszeállítását 10. 31-én 20 óráig kell leadni személyesen, vagy az iroda@diosgyoritc.hu email címen.
11. 03. (sze) 3SZ verseny R: KST (Kovács Zoltán) I: a btfisz honlapon (www.btfisz.hu).
11. 04. (cs) Ságod Kupa /rR, kt./ SI R: GOC /az eredeti időpont (nov. 3) helyett/
11. 05. (p) Enyves Éger Kupa /rR, kt./ SI R: GOC /az eredeti időpont (szept. 29) helyett/ Kiírások október közepén az egyesületi honlapra kerülnek fel.
11. 06. (szo) Bocskai Kupa /rR/ SI R: HBmTFSz H: Debrecen, Erdős puszták
11. 07. (v) Erdői verseny ./ SI R: HBmTFSz H: Debrecen, Nagyerdő
Kiírások a www.hbdbtfisz.extra.hu honlapon lesznek olvashatók.
11. 06. (szo) BAZ megyei Nyílt Ifjúsági és Szenior bajn. /rR/ R: Megyei TFSz Nh.: 11. 03.
H: Csókás, T: 9.30-ig az esőháznál (megközelítés: Miskolcraól Szentlélek felé haladva, parkolás a múton; 15-ös busszal a Pisztrángosig kell utazni, onnan gyalog kb. 30 p.). C: iroda@diosgyoritc.hu. Nd: 300Ft. „0”-idő: 10.00. K: FN: 12D 14B 16B 18B 21B 35, F45, Nyílt.
11. 07. (v) Less Nándor ev. /rR, kt./ SI R: DTC Kiírás a DTC-honlapon lesz olvasható.

V E R S E N Y N A P T Á R (november 8-tól)

11. 10. (sze) Postáska parkverseny (3SZ) /-/ SI R: PSE Hsz. T: 12 óra 30-tól a VK-ban (Margitsziget Árpád híd felőli vége, a Zenélő kút és a fizető parkoló közötti tisztáson). „0”-idő: 13.00. Pályazárás: 17.00. Benyomtatott pályák: Hosszu: 5,6 km, Közepes: 4,0 km, Rövid: 3,0 km. Nd.: 300Ft, diákoknak 200Ft. I: Nemesházi László (t: +36-20-934-4232).
11. 13. (szo) Salgó Kupa 2. forduló /rR, nt./ R: SDS I: az SDS honlapján (<http://dornyaie.hu>).
11. 17. (sze) Parkverseny-15. (3SZ) /-/ SI R: KST Hsz. I: a btfisz honlapon (www.btfisz.hu).

11. 20. (szo) XV. Dobogókői Hegyi Futóverseny /-/ SI R: SPA Nh.: 11.14. Rendezők: Tabáni Spartacus SKE Tájéfutó Szakosztály (hegyifutó-kategóriák), valamint az MTE Dobogókői és Zsitvay Tibor Osztálya (teljesítménytűrák). H: Pilis-Visegrádi-hegység, Dobogókő. VK: Dobogókői báró Eötvös Loránd Menedékház. Rajt és Cél: a Menedékház előtt. Nevezés: előzetesen e-mail-ben: dobogoko.futas@gmail.com, a helyszínen 8:00-9:30 óra között, teljesítménytúra 10:30-ig. Nevezési díj: férfi hegyi maraton, női és férfi félmaraton: 1200 Ft, női és férfi hegyi kismaraton: 800 Ft, nehéz és könnyű teljesítménytúra 600 Ft. Nh. után 11. 19-ig 100Ft, helyszíni nevezés esetén 200Ft pótdíj. Spuri Futókártyával, ill. Turistakártyával 20% kedvezmény! Kategóriák [légvonal-táv/logikus útvonalon, szint], rajt- és szintidők: Skerlecz Iván férfi hegyi maraton: [27,6/36,9 km/1420 m], tömegrajt: 9:30 órákor, szintidő: 5 óra. Hegyi férfi és női félmaraton (külön értékelve): [16,7/21,6 km/850 m], tömegrajt: 10:00 órákor, szintidő: 4 óra (férfiak), 5 óra (nők). Dr. Somogyvári Károly hegyi férfi és női kismaraton (külön értékelve): [12,8/15,2 km/420 m], tömegrajt: 10:30 órákor, szintidő: 3 óra (férfiak), 3,5 óra (nők). Dr. Téry Ödön nehéz teljesítménytúra: [11,7/15,7 km/770 m], rajt: 9:00 és 10:30 között, szintidő: 5 óra. Dr. Zsitvay Tibor könnyű teljesítménytúra: [12,8/15,2 km/420 m], rajt: 9:00 és 10:30 között, szintidő: 4 óra. Ellenőrzés: SI-vel (bérlés 150 Ft), a teljesítménytúrán: lyukasztással. Díjazás: Valamennyi hegyifutó-kategória győztese kupát, első három helyezette tárgyjutalmat kap. A maraton és félmaraton távon, valamint a teljesítménytúrán a szintidőkön belül teljesítők oklevelet kapnak. Minden induló ajándékot kap. Információ: a <http://www.tabanispartacus.hu> honlapon, ill. e: dobogoko.futas@gmail.com.
11. 20-21. (szo-v) Őszi Boróka Kupa /-, 1.n.: r-nt., 2. n.: nt./ SI R: HSE és KAL Nh.: 11.15. H: Kaskantyú térsége. C: MTFSZ/ENTRY, vagy boroka.kupa@gmail.com, vagy Jankó Tamás 2040 Budaörs, Aradi u. 15, vagy sms: 06-20-944-3900. Nd: 1200Ft/nap. (FN-16, N60-, F70: 800Ft/nap) Nyílt (helyszínen is) 800Ft/nap. Nh. után 200Ft, helyszínen 400Ft pótdíj az üres helyekre. „0”-idők: 12.00(szo), 10.00(v). K: FN: 10D, 12D (sz), 12C 14 16 18 20 21ABBrC 40 50 60 70 + NyK. Szállás (tornateremben s.f. 800Ft) rendelhető, kollégiumi szállás egyénileg intézendő (Kiskőrös, Árpád u. 18, t: 06-78-311-053). I: www.astroids.hu/boroka-osz vagy e: boroka.kupa@gmail.com.
11. 24. (sze) Parkverseny-16. (3SZ) /-/ SI R: MOM Hsz. I: a btfsz honlapon (www.btfsz.hu).
11. 27-28. (szo-v) Mirelit és Zimankó Kupa /rR/ SI R: SMA
Kíírás a <http://sopronitajfutas.hu/2010/mirelit-zimanko> honlapon lesz olvasható.

Kérés a rendezőkhöz: Az idei utolsó, 8-as számhoz (lapzárta nov. 9, megjelenés: november közepén) a téli (december-február) tájfutó programokról kérünk rövid ismertetőt a következők email-címre: argagyju@t-online.hu.

Crosswear

TÁJFUTÓ VB – HIVATALOSAN (2)

Közgyűlés és előzetes szeminárium

Az alapszabály szerint a közgyűlés írásos anyagait a tagországok az előírt időben megkapták. A közgyűlésen 36 ország volt jelen, közülük egy volt társult tag (Kolumbia), mely az eddigi alapszabály szerint szavazati joggal nem rendelkezett. Több tagország kérte, hogy a közgyűlési anyagokat esztendő digitális formában is a tagok hozzáférhetővé a résztvevők számára. A tervezett új IOF honlap struktúrája már arra is fel lesz készítve, hogy a tagszövetségek számára az ilyen belső információkat elérhetővé tegye.

A közgyűlés napirendjét az alapszabály zömmel rögzíti. A szavazati jogú országok számbavétele, az elnökség, a szavazatszámállók, a jegyzőkönyv hitelesítők megválasztása, a napirend elfogadása, az előző közgyűlés jegyzőkönyvének elfogadása, az IOF elnökség két éves beszámolójának vitája megszokott napirendi pontok.

Külön napirend tartalmazta a 2008-as közgyűlésen a tagországok javaslataival kapcsolatos IOF intézkedéseket:

1. Spanyolország a kalandsporok (adventure sports, rogaining) IOF-be integrálásra tett javaslatot, amit ugyan később visszavont, de dán javaslatra az elnökség felállított egy munkacsoportot, amely megvizsgálta a lehetőségeket. A legnagyobb gond a pontos definíció hiánya, minden versenyt más szabályok alapján rendeznek. A fő elemek általában a futás, a kerékpározás és valamiféle navigáció. A térképek nagyon eltérőek (gyakran topográfiai, máskor turista, vagy tájfutó térképek). Sok csapatban szoktak tájfutók lenni. A legtöbbször a versenyeket üzleti vállalkozásként rendezik meg. Csak néhány országban

létezik nemzeti szövetség: Egyesült Államok, Kanada, Portugália, míg Spanyolország esete azért különleges, mert ott a sportágat a tájfutó szövetség részeként irányítják. A vizsgálat szerint lehetőség és veszély lenne ennek a szakágnak az integrálása, de a helyzet bonyolultsága miatt a javaslat elvetését javasolta a bizottság és ezt végül a közgyűlés is megszavazta. Oroszország javasolta, hogy a bizottság folytassa a munkát, kövesse a fejleményeket, míg az Egyesült Államok szerint az IOF lehetne ezen sportág megfelelő nemzetközi ernyőszervezete.

2. Ausztrália javasolta a vizsgálatérést a két évente rendezett világbajnokságokhoz. 2008-ban az elnökség létrehozta az Evaluation of Elite Events munkacsoportot, amely átfogó felmérés keretében vizsgálta meg az elit versenyek programját. Mivel a 2010-es közgyűlésre is érkezett a témába vágó javaslat, ezért ezeket majd a következő pontban foglalom össze. Az ausztrál javaslat támogatása a tagországok körében alacsony, úgy tűnik az évenkénti világbajnokságok mára elfogadottak lettek.

3. A világbajnokságok programjával kapcsolatban Norvégia tett javaslatot. A mostani közgyűlésen ezzel kapcsolatban újabb javaslatok születtek. Hosszas vita után az alábbi alapelvek mentén kezdődik meg a világbajnokságok programjának felülvizsgálata:

- A VB programnak változatosabbnak kell lennie. El kell gondolkodni a hagyományos, azonos időközönkénti rajtolás mellett a tömegrajt, a vadászrajt, vagy a kieséses rendszer alkalmazásán.

- A VB időtartama ne legyen 8 napnál hosszabb. Az elmúlt években minden VB programja kissé eltért a korábbiaktól, de a média és a helyi körülmények miatt ezt a rugalmasságot meg kell adni minden VB rendezőnek.

- Meg kell vizsgálni egy új vál-

tóforma bevezetését a VB programjába. A Világjátékok programján szereplő sprint vegyesváltó az egyik lehetséges megoldás. Egyelőre nincs még döntés arról, hogy az új forma felváltaná a hagyományos váltót, vagy új versenyszám lenne.

4. A svéd szövetség olyan szabályzatmódosítást kezdeményezett, amely (alapvetően az ukrán VB negatív tapasztalatai alapján) szabályozza, hogy a rendezők milyen szintű orvosi szolgáltatásokat kell hogy biztosítsanak, illetve a túl magas nyári hőmérséklet esetén milyen eljárást kövessenek. Az időközbeni szabályzatmódosítások már részben kezelték ezeket a problémákat, illetve a VB program átala-kítása kapcsán kerülnek majd sorra.

A tagországok mellett az elnökségnek is voltak javaslatai. Ezek közül a 2012-2018 közötti időszak stratégiai irányai meghatározásának a menetrendje volt az egyik legfontosabb, de az elnökség javaslatát a közgyűlés vita nélkül elfogadta.

Szintén a magyar VB-n történetek következtében foglalkozott az elnökség az egyéni versenyek alapvető elemével, az önálló tájékozódással. Mint ismeretes, a férfi hosszútáv bronzérmét úgy szerezte meg Mihail Mamljev, hogy szinte végig a későbbi győztesselel együtt futott. A különféle tájfutó fórumokon hónapokon keresztül folyt a vita a zsűri döntéséről, amely végül elfogadta az eredményt. Az elnökség egyik legfontosabb megállapítása az volt, hogy nem szabad az esetleges szabályzatmódosítással olyan helyzetet teremteni, amely az utolsó beérkezés után nem teszi azonnal egyértelművé a helyezettek sorrendjét. Az a javaslat, hogy ahelyett, hogy tovább pontosítanánk az együttfutás mibenlétét a szabályzatban, inkább megfelelő pályakitűzéssel, esetleg az indítási időközök növelésével kell kezelni a helyzetet. Mint ismert a versenyszabályzat már 3 percre módosította a hosszútáv indítási

időközét, de a 2010-es norvégiai VB rendezői a tévéközvetítésre hivatkozva maradtak a 2 perces indítási idő-köznél.

Az elnökség legkomolyabb javaslata az alapszabály módosítására vonatkozott. Már említettem a Nemzetközi Olimpiai Bizottság minőségi követelményeit. Amikor az IOF, mint az olimpiai részvételekre pályázó sportág legutóbb kitöltötte a NOB kérdőívet, azt a visszajelzést kapta, hogy nem szerencsés a kétféle tagság lehetőségének fenntartása. Az alapszabály szerint vannak rendes tagok és társult tagok, utóbbiak gyakorlatilag csak névleges tagdíjat fizetnek, de nem indulhatnak IOF versenyeken, illetve a közgyűléseken nem szavazhatnak és nem jelölhetnek elnökségi tagokat. A NOB szerint más sportágakkal összehasonlítva egyrészt nincsenek minőségi követelmények támasztva a tagországokkal szemben. Másrészt igen ma-gas a társult tagok aránya (ami abból is látható, hogy bár az IOF-nek már 71 tagországa van, de a világbajnokságokon 40-42 ország-nál több résztvevő még egyszer sem volt. Más sportszö-vetségeknél is előfordul, hogy kétféle tagság létezik, de ez általában csak időleges.

Az IOF is hasonló alapszabály módosításra tett javaslatot:

- A társult tagság helyett a feltételes tagság intézményét vezetjük be, mely csak két kongresszusi cikluson (4 év) át lehetséges, melyet az elnökség még további 2 évvel jogosult indokolt esetben meghosszabbítani. A jelenlegi társult tagok automatikusan feltételes taggá válnak s természetesen mindegyikük számára 4 év áll rendelkezésre, hogy teljesítsék a rendes tagság feltételeit. További változás, hogy a feltételes tagok indíthatnak versenyzőket az IOF versenyeken, de a közgyűléseken továbbra sem szavazhatnak, illetve nem jelölhetnek elnökségi tagokat. A feltételes tag és a rendes tag közötti mozgás csak egyirányú

lehet, egy rendes tag nem minősülhet át feltételes taggá. Ha nem teljesíti a feltételeket, akkor megszűnik a tagsága, s csak bizonyos idő elteltével pályázhat újra tagságra.

- Két jelenlegi társult tag (Görögország, Pakisztán) esetén további intézkedésre is szükség van. Mivel a korábbi – a mostani közgyűlés döntése alapján módosított – alapszabály lehetővé tette, hogy egy országból több társult tag is legyen (ezek alapvetően klubok voltak), így ebben a két országban a korábbi társult tag országoknak létre kell hozniuk a nemzeti szövetséget, hogy az IOF tagjai maradhassanak.

- A rendes tagokkal szemben minőségi feltételeket kell állítani. Bár ezt az alapszabály nem tartalmazza, de a NOB elvárásai egyértelműek. Az IOF minimális elvárása az a tagokkal szemben, hogy legalább egy szakágban rendszeres nemzeti bajnokságokat rendezzen. Természetesen az elnökség felmérte a jelenlegi társult tagokat, hogy közülük mennyi képes akár azonnal teljesíteni a teljes tagság feltételeit, mennyi esetében van erre remény, és melyek azok a tagországok, ahol gyakorlatilag semmiféle tájfutó tevékenység nem folyik. A 71 IOF tagországból je-lenleg 21 társult tag. Ebből legalább 8 esetében az aktivitás kimerül abban, hogy kifizetik az IOF tagdíjat, de ezen kívül sok esetben még a hivatalos e-mailek, levelekre sem érkezik válasz.

- Természetesen anyagi problémákat is felvet a kérdés. Az alapszabály szerint a rendes tagok tagdíjának mértékét a közgyűlés állapítja meg, míg a közgyűlés fenntartotta azt a korábbi szabályozást, hogy a társult tagok (az új terminológia szerint a feltételes tagok) tagdíját az elnökség állapítja meg. Mivel a társult tagok tagdíja korábban 100 euró volt, s a 2010-2012-es időszakra a legalacsonyabb tagdíj 830, illetve 845 euró, így a feltételes tagok tagdíjának meghatározása nem lesz könnyű.

Ami egyébként a tagdíjakat illeti, az egyes tagországokat három paraméter szerint értékelve pontozzuk és soroljuk be a 6 fizetési kategóriába. A pontokat minden kongresszusi ciklusban felülvizsgálja az elnökség és szükség szerint módosítja. A paraméterek a következők: GDP/fő, nemzetközi aktivitás, hazai aktivitás. Az új ciklusban az alábbi országok léptek eggyel magasabb vagy alacsonyabb kategóriába: Svájc felkerült a legmagasabb kategóriába Finnország, Svédország és Norvégia mellé. Ugyancsak egy kategóriával került feljebb Ausztria és az Egyesült Államok. Egy tagdíj kategóriával kerül lejjebb Németország és Japán. Magyarország besorolása nem változik ebben a ciklusban, a tagdíja csak kb. 2%-kal emelkedik (mint minden kategóriában) évi 2540 euróról 2590-re.

A 2010-es közgyűlésre is érkeztek javaslatok a tagországtólt:

1. Norvégia: az eredeti javaslat az volt, hogy legyen tömegrajtos versenyforma is a VB-n, de a helyszínen ez a javaslat átalakult, s a norvégok számára inkább az volt a fontos, hogy valamilyen olyan ösztönzés kerüljön be a VB rendezőkkel megkötött szerződésbe, amely biztosítja a tévéközvetítéseket.

2. Csehország a Világ Kupa versenyek rendezési díját javasolta csökkenteni. Jelenleg az IOF bevételeinek 55%át teszik ki a főbb versenyek licenstdíjai. A tagdíjbevétel 34%, az egyéb bevétel 11%. Ennek alapján az IOF nem támogatta a javaslatot, melyet váratlan módon a közgyűlésen Csehország visszavont.

3. Olaszország több javaslatot is tett a közgyűlésnek. Egyrészt javasolta, hogy az IOF fontolja meg az IOF által rendezett senior VB-k és a Szenior Világjátékok szétválasztásának lehetőségét. Utóbbit minden négy évben rendezik meg és a helyszín kiválasztásába az IOF-nek nincs beleszólása, s mivel a tájfutás része a

szenior VB programjának, ezért az adott IOF tagország kész helyzet elé van állítva, az adott évben neki fel kell vállalni a sze-nior VB rendezését. Egyes sportágak ezt a helyzetet úgy kezelik, hogy külön sportági VB-t rendeznek. A konkrét előzmény az, hogy Olaszország pályázott a 2012-es szenior VB rendezésére, s a pályázati folyamat végén derült ki, hogy 2013-ra Torino kapja meg a Sze-nior Világjátékok rendezését. Ez a tény természetesen befolyásolta az IOF döntését a 2012-es szenior VB rendezőjének kiválasztásában, mely végül Németországot lett. A köz-gyűlési vitában az olasz szövetség elnöke kijelentette, hogy nem vállalják fel a 2013-as rendezést, vagy legalábbis nem fognak szerző-désben anyagi kötelezettséget vállalni az esetleges veszteséges rendezés esetére. A közgyűlés az olasz javaslatot nagy arányban elutasította.

4. Olaszország javaslata, hogy az IOF minden olyan belső dokumentuma legyen publikus, amely az elnökségi ülések – egyenként nyilvános – jegyzőkönyve alapján az elnökség döntéseit befolyásolta. A kérdésről élénk vita folyt a közgyűlésen, érdekes módon a teljes nyilvánosságot kevesen támogatták, a legtöbb tagország számára egyszerűen nem volt, hogy létezhetnek olyan belső dokumentumok, amelyek teljes nyilvánossága nem célszerű. Olaszország ilyen irányú javaslata mögött is az a konkrét esemény húzódik meg, hogy nem képesek elfogadni az elnökség döntését a 2012-es szenior VB rendezésével kapcsolatban.

5. Szintén Olaszország javasolta, hogy az IOF hozza létre a Mediterrán országok tájfutó szövetségének szövetségét. Mivel a NOB alapvetően csak a kontinenseket ismeri a régióként, ezért az IOF ebben a formájában annak ellenére sem támogatja a javaslatot, hogy az 1951 óta 4 évenként megrendezésre kerülő Mediterrán Játékokon több

mint 20 ország vesz részt rendszeresen, melyek közül soknak nincs is tájfutó szövetsége. A javaslat szellemével egyébként az IOF is egyetértett, de a szövetszerű javaslattal nem, így végül a közgyűlés szövetszerűen a szerveződés támogatását fogadta el.

6. Törökország három olyan javaslatot tett, amelyekben viszonylag kevés volt a konkrétum, általábanosságban javasolták az olimpiai programba kerülés érdekében tett erőfeszítéseket, a regionális fejlesztéseket, illetve a tájfutás Mediterrán Játékokba kerülését. Amit szövetszerűen volt értelme támogatni, azokat a közgyűlés elfogadta.

A következő napirendi pontban a közgyűlés elfogadta az IOF költségvetését, illetve munkatervét a következő kongresszusi időszakra (2010-2012). A költségvetés kiadási rovatóiban új tételként jelenik meg a 2011-es 50 éves évforduló, illetve az ellenőrzés bírók továbbképzése.

A közgyűlés döntött a következő versenyei rendezőiről:

- Tájfutó VB, 2014: Olaszország, Trentino (nem volt több pályázó). Olaszország a trail-o VB rendezését is vállalta.
- Tájébringa VB, 2013: Észtország (szintén nem volt több pályázó).
- Sítájfutó VB, 2013. Pályázat nem érkezett (a 2011-es VB rendezésére csak hosszú hezitálás után vállalkozott Svédország), így az elnökség feladata lesz rendező találni.

A rekord hosszúságú közgyűlés egyik utolsó napirendje volt az elnökségi tagok megválasztása. Az elnökség megbízatása 2 évre szól. Jelentős változást nem volt várható a pályázók ismeretében. Elnöknek csak az eddigi elnök pályázott, aki 1988 óta folyamatosan tagja az elnökségnek. Az eddigi alelnökök közül Hugh Cameron (Ausztrália) döntött úgy, hogy befejezi szintén 1988 óta tartó tevékenységét az

IOF-ben. A megüresedő pozícióra három elnökségi tag is pályázott, az észt, a finn és a norvég. Végül Leho Haldna (Észtország) lett a befutó, A három alelnök közül az első alelnök pozícióját a svájci Marcel Schiesz kapta meg. Az alapszabály szerint az elnökségnek tagja legalább két Európán kívüli és két nő, ezért – mivel pontosan ennyi pályázó volt – őket szavazás nélkül fogadta el a közgyűlés. Új tagként így került az elnökségbe az ausztrál Michael Dowling, aki korábban a Foot-o bizottságban tevékenykedett. A maradék három európai férfiagnak fenntartott pozícióra négy jelentkező volt, akik közül új név egy török volt, aki korábban még az IOF egyik bizottságában sem dolgozott és nem is volt jelen a közgyűlésen. A közgyűlés a három jelenlegi tagot erősítette meg szavazatával, így a 2010-2012-es kongresszusi ciklusban is elnökségi tagként dolgoz-hatok tovább, megkezdve ezzel a harmadik ilyen ciklust.

A közgyűlés utolsó eseménye az IOF kitüntetéseinek átadása volt. Arany kitűzöt kapott a leköszönt alelnök, Hugh Cameron, aki tiszteletbeli tag is lett. Ezüst kitűzővel tüntették ki Marcel Schiesst (Svájc) és Leho Haldnát (Észtország), mindketten az új ciklusban az IOF alelnökei. Bronz kitűzöt kaptak: Christine Brown (Ausztrália), Michaela Gigon (Ausztria), Erik Nielsen (Dánia), Brian Porteous (Nagy-Britannia), Eivind Tonna (Norvégia), Håvard Tveite (Norvégia), Thomas Wieser (Ausztria) és Emil Wingstedt (Svédország).

Csak a közgyűlés előtti tanácskozáson hangzott el Markku Vauhkonen, a sítájfutó bizottság vezetőjének prezentációja a sítájfutás olimpiai programba kerülésének lehetőségéről. A civilben üzletember finn magával ragadó bemutatója volt az egyetlen, amit a tanácskozás résztvevői tapsal honoráltak.

Zentai László

MIT LÁTTUNK A PÁLYA SZÉLÉRŐL?

**Benyomások a tájékozási futó sportról 50 év távlatából
Egykori válogatottak és szervezők élményei 2010-ben**

Barátaimmal meglátogattuk a Hungária Kupa első napját, a gerescei kétnapos versenyt és négy budapesti szerdai edzőversenyt. Néhány aktív résztvevővel, rendezővel és versenyzővel, akiket még ismertünk, váltottunk egy-két szót is. Pályákon csak egy-két ellenőrzőpontot kerestünk fel a cél közelében. Minden látogatásunk alkalmával elbeszélgettünk benyomásainkról. Megpróbáltuk a tájfutás jelenlegi helyzetét a sportág bölcsőjének a tükrében áttekinteni.

Benyomásunk: a minőségi fejlődés igen nagy, a mennyiségi mérsékelte, egy ideje stagnál.

Az ilyen alkalmakkor a szemlélők leginkább azokat a témákat ölelik fel, amelyek szerintük „hibásak”, nem jók, negatívak. Mint a versenyek utáni beszélgetések során a „célmezőn” is. De hát ez érthető! Hiszen egyetlen pályatervező, pályakitűző vagy rendező „manager” sem képes minden résztvevő egyéni kívánásait teljes mértékben kielégíteni. Ezért helyesnek tarthatjuk, ha a témák pozitív oldalait is figyelembe vesszük.

A tájékozási sport legfontosabb, elengedhetetlen eszközei a pályákkal ellátott, speciálisan a tájékozási sport témakörére át- és kidolgozott pályatérképek. Valamennyi térkép, amelyeket alkalmunk volt kézbe venni, csodálatosan szép, színes művészi alkotás. A technikai kivitelezés csak a kartográfiai szemléletnek, de annak tökéletesen felel meg. A tartalmat nem lehet így, egy-egy rövid rátekintéssel és leeresztával megítélni, de a fenti szemlélet alapján az is a nemzetközi nivón áll. A formatervezés (design = olvashatóság, esztétika, értelmezhetőség) is magas fokon van.

Csak két parktérképet lehetett részben negatívan kritizálni, amelyeket valószínűleg asztali nyomtatóval sokszorosítottak, és sem a fájl, sem a nyomtató nem lehetett optimális paraméterekre beállítva. Az egyik térképen maga a tartalom is valahogyan elütött a jelkulcs értelmezhetőségétől, nem igazán adta vissza helyesen olvashatóan mindenütt

a park felületi formáit. Ez persze semmi hátrányt nem jelent egy parkversenyen. Megemlíthető csak a szemlélet szempontjából. Mert ha igaz, akkor a nyomtatót be kell „játszani” a legközelebbi használatra, a tartalmat pedig esetleg célszerű lehet valamennyire „átszínezni”. (Ezzel kapcsolatban személyi tapasztalatból információ: van egy, első fokon esőálló adathordozó a PRETEX nevű speciális papír, amely tintasugaras nyomtatókon is használható. Szintén esőálló az EPSON D68-as de az SX110-es nyomtatókban alkalmazott eredeti EPSON-tinta. A sokszorosítás „elég” magas dpi-vel (legalább 1000) lassú.)

Nem különösen meglepő volt a pályatérképek egy kicsit hiányos volta. A szabályzatok ugyanis csak „elszörtan” és indirekt írják elő, hogy mely információk lennének elengedhetetlenek a szabályzatok szerint korrekt térképeken. Ez tehát nem negatív jelenség. Megemlítsére is csak azért kerül, hogy egy „versenybírói tesztlet”, ha van ilyen, át kellene, hogy gondolja ezt a témát. A pályatérkép alatt azt lehet érteni, hogy az egy térkép kivágat egy „nagyobb” (tájegységi, hegység?) tájékozási sporttérképből, az illető pálya méreteire passzva.

Javaslat arra, hogy minden pályatérképhez mit kellene kötelezően tartalmaznia:

Észak-déli vonalak 500 méterenként, észak-nyíl(ak), verseny megnevezése, az alaptérkép (amiből kivágták) neve, a pályatérkép méretaránya (a kivágat méretaránya eltérhet az alaptérképtől),

a pályatérkép aktualizálásának dátuma, a szintvonalközök vertikális értékei, a terep fajlagos pontszerű tereptárgy-jelek megnevezése minden alkalmazott színben. Ez utóbbiak valamennyi színben az „x” és a „kör”. Egy „x”, de egy „kör” is egy-egy pályatérképen csak és csakis egyfajta pontszerű tereptárgyat, tereppontot jelenthet, több fajta pont összevonása egy jel alatt szabályellenes. Ezen kívül, ha netán lenne, szükséges az olyan térképjelek megnevezése, amelyek eltérnek a szabályzati jelkulcstól „térképi” vagy „terepi” formájukban.

A versenyközpontok kialakítása és technikai berendezése mindenhon megfelelt a szükségleteknek. Talán csak egy pont-ra lehetne felhívni a figyelmet. Mivel a kisebb (?) versenyeken sem a „célegyenes”, a befutó, sem pedig egy „célkapu” beépítése nem feltétlenül szükséges, különösen akkor nem, ha kifejezetten idegen közönségre sincs kilátás, hangosítás sincs. Elegendő lehet ilyen esetekben – és ez a legtöbb eset – ezeket a rendezői munkálatokat „megspórolva” a célt, mint egy „normál” ellenőrzőpontot, kint a terepen alkalmazni. Ezzel talán még a verseny „ elvesztett kilométerei” is csökkenhetnek. (Az „elvesztett kilométer” egy ósrégi fogalom. Azt próbálta felmérni és egy-egy pálya „tájékozási értékét” befolyásolni, hogy milyen táv volt a pálya osztáján belül (horizontális értelemben!) olyan táv, ahol semmit sem kellett tájékozódni, azaz csak futópályarész lett. Ilyenek a szalagozott pályarészek, a befutó, a bizonyos „vezető” és „felfogó” vonalak, stb.)

A tájékozási sport egyik meghatározó tényezője, a pályák „fordulópont”-jainak, azaz az ellenőrzőpontoknak a „sportspecifikus” kialakítása nem nagyon volt egyforma. Így a bóják formája a terepen, nagysága, stb. – nagyon érthetően – nem volt mindig tökéletesen szabályos, viszont mindenütt megfelelt az ellenőrzés céljának. Ezeket a kisebb versenyeken el sem lehet várni az erre vonatkozó szabályok betartását. Sőt, addig elő sem szabadna írni, amíg egy egységes, egyszerű és kevés időráfordítással felépíthető pálya-technológia még nincs kidolgozva.

Ami feltűnt, hogy igazi „versenyhangelget”-ot sehol sem találunk. Nekünk, kívülállóknak, azaz ugyan „szakértő”, de mégis csak publikumnak a versenyek külső megjelenése olyan volt, mint egy kisebb-nagyobb majális. Egy-egy szép családi kirándulás. Persze nem muszáj mindenütt és mindig fogcsikorgató küzdelmeknek kialakulnia. A kérdés csak az, hogy e tömegsport mellett vannak-e olyan „technikailag professzionális” tájékoztatólag is extra kemény versenyek, amelyek az elit mezőnyt főleg tájékoztatólag, de futó- és tereptechnikailag is, a legmagasabb teljesítményekre szinte „kényszerítik”? Az összes ahhoz tartozó média- és publikumhatásos faktorokkal? Kérdésközdéseinkre, eredményszemléléseinkre, hogy hányan indulnak és hány pálya van, azt a benyomást nyertük, hogy általában, a szokásoknak megfelelően, sokkal több pályát telepítettek a rendezők, mint amennyire valójában szükség lett volna. Persze itt még kellene állapodni abban, hogy hány pályára lenne szükség és miért? És milyenre? Mert - mondjuk - minden 5 rajtolóra nem kellene egy-egy külön pálya! Végezetül az összbenyomásunk maradt, hogy a tájékoztatósi futás általános színvonala tömegsport vonalon magasnak mondható.

A technikailag professzionális pályakialakításban, sportszerfejlesztésben és teljesítményorientált versenyzésben azonban komolyabb mélyreható változásokat kellene megpróbálni.

Javaslataink dióhéjban:

– Mivel felülről nem igen várható változást ösztönző kezdeményezés, az új ötleteket, az edzőversenyeket és kisebb regionális versenyeken kellene kipróbálni. Nem kellene annyi ellenőrzőpont, mindössze három (rövid, 3 km-es, közép, 5-6 km-es és hosszú, 8-10 km-es pályára lenne szükség, a lehető legtöbb közös ponttal. Így elkerülhető egy-egy térképrész azonnali leértékelődése, hiszen jelenleg nehéz ugyanazon a térképen újabb versenyt rendezni. Az indulókat természetesen a mai számítógépes kiértékeléssel azután annyi kategóriába lehet sorolni, amennyibe csak akarjuk.

– Eredményhirdetésre bizonyos szintek alatt külön nincs szükség, elegendő a karton kiakasztása, hiszen a versenyzők nagy része a verseny vége előtt eltávozik. Az eredményt pl. az internetre kell feltenni.

– A verseny teljes időtartama a rajt sűrít-

tésével (megfelelő pályakitűzés esetén az összes pálya együtt rajtolthatató.

Gondolom további véleményünket a szerdai tabáni beszélgetéseken lehetne megbeszélni.

Jó versenyzést

Amigo, alias Kővári Endre és sporttársai

MEMENTO HOMO

Már megint emlékezünk! Kire is? Mielőtt néven nevezném, engedtesék meg nekem, az e című rovatot elkezdőnek, hogy itt és most másképpen folytassam a cikket, mint eddig. Úgy is, mint az elhunyt versenyző és versenybíró társa, egyetemi hallgató társa, majd munkatársa.

Mellékelve egy temetésen készült fotó. Kísérel meg kedves olvasó felismerni, a nagy öregek közül legalább hármat, akik az emlékezésünk apropóját adó elhunytal együtt 50 éve a természetbarát tájékoztatósi csapatbajnokságot futották-kocogták. Mert már ezt az 50 évet sem érthette meg, 2 hónap kellett volna. Július 19-én életének 77. évében „örök lenyomattá” – (kövületté) – vált, az ős BEAC alapító tagja, az első EÖTVÖS verseny legendás bemérőbírája, az 1956-os főiskolai bajnokság (akkor Haladás OB) egyéni 3. helyezetteje, (a Bajnok Horváth L.volt).

No és a BEAC Bp. bajnok csapata, majd az első OB-s csapata részlegvezető tagja. És kevesen tudják: lóháton is tájékozódott, tűzte ki és dolgozta fel a Bükkábrány melletti, ma is művelt lignitmező fúrasait. S még kevesebben tudják, hogy a miskolci Hermann O. Múzeum hatalmas szénült fatörzse is részben kutató munkája következménye. Hamvait augusztus 3-án helyeztük örök nyugalomra a Farkasréti temetőben.

Az „ŐS-BEAC” külön emlékezett Róla.

A kép megoldására, az elhunyt **CSILLING LÁSZLÓ**-ra, bemérői, versenyzői tetteire még visszatérünk.

/-gyik, Bajus/

MOTTO:

„Keresheted őt, nem leled, hiába,

se itt, se Fokföldön, se Ázsiába,...

Többé soha nem gyúl ki halvány-furcsa mosolya.”

NORDVESTGALOPPEN 2010 - TÁJFUTÁS A FJORDOK VIDÉKÉN

Nordvestgaloppen - ez egy két-évente megrendezett verseny Norvégia nyugati részén, általában a fjordok vidékén. Minden alkalommal más-más klub rendezi meg ezt a négynapos versenyt. Általában sok külföldi versenyzőt vonz, hiszen a legtöbb embernek egzotikus élményt nyújt a fjordok vidékén a tájfutás, mind a versenyek alatt, mind a versenyeken kívül. Két nap után szokott lenni egy pihenőnap, amit a legtöbb esetben a fjordok körüli kirándulással szoktak eltölteni.

Az idén a versenyt Sogndal környékén rendezték meg. Ez a település a Sognefjord partján terül el, és leginkább a focicsapatáról ismert. En is csak a főútról látszó túlméretezett futballstadionjára emlékeztem. A Sognefjord viszont Norvégia leghosszabb és a világ második leghosszabb fjordja, 204 km hosszú. A Sognefjord környéki látványokból megemlítendő több XII. századi fatemplom, gleccserek és vízszemek. Szóval nem pihenőnap az úgynevezett pihenőnapon...

Az első két nap a sogndali repülőtér körüli terepen futottunk. A cél a parkolótól 3 km-re volt mindkét nap. Ráadásul az első nap 2,7 km volt a hosszabb pályák rajtjaig, második nap csak 2 km. Így történt, hogy én majdnem lekéstem a rajtot az első nap... A verseny délután volt, így mi délelőtt kezdtük el a kocsikázást Oslóból, és úgy gondoltuk, hogy 5 óra alatt odaérünk. Sajnos azt nem vettük számításba, hogy az úton volt egy kompos szakasz is. Így 6 órába telt az út... És én aznap leggyorsabban a rajtba menő 2,7 km-t futottam, épp elértem a rajtomat, és utána már csak botorkálni bírtam a pályámon.

A terep változatos volt, az eleje jó technikás, jól megforgattak egy domb körül, ahol sem a láthatóság, sem a futhatóság nem volt a legjobb.

A pálya vége meg zöldebb volt, egy hegyoldalban, különböző korú fenyőültetvényekben. Szerencsére túléltem az egészét, habár katasztrófálisabban rossz idővel és helyzettel. Az első három hely csak világ-bajnokok részére volt lefoglalva: Anne Margrethe Hausken, Helena Jansson és Hanne Sandstad volt az első 3 a nők elit kategóriájában az első és a második nap is.

A pihenőnapot aktív pihenéssel töltöttük el. Sogndaltól nem nagyon messze terül el a Jostedalbreen, Európa legterjedelmesebb gleccsere. A gleccser több gleccseryelvé elég könnyen megközelíthető. A legismertebb a Nigardsbreen. Mivel nem volt kedvünk turisták szüzai között járkalni, mi egy ezzel a nyelvvel párhuzamosan elterülő gleccseryelvhez mentünk el, a Bergsetbrehez. Ebben a völgyben egy órát kellett gyalogolni a parkolótól, így csak 10-15 emberrel találkoztunk. Már a parkolónál látszott, hogy itt nincs tömegnyomor, mindössze 6-7 autót láttunk. Szerencsére.

A harmadik nap volt a legélvezetesebb. Először is azért, mert a pihenőnap után volt, így nem fájt annyira a lábam (már tavaly szeptember óta le vagyok sérülve). Másodszor is azért, mert a pálya első fele az erdőhatár fölött ment, így jó volt a kilátás. Harmadszor meg azért, mert a terep futható, de a pálya technikás volt, így nagyon oda kellett figyelni. Csodálatos érzés volt a hegy oldalában lévő puha mocsarakban lefelé rohanni, de viszont annál izgalmasabb volt az átmenet végén a bozótnban lévő követ megtalálni. Sokan hibáztak, én is, de az emberek nagy része többet, mint én, így sikerült ezen a napon 4. lenni. Mellékelem a pályámat (D21AL), az utolsó 3 pont kivételével. Persze majdnem elfelejtettem megemlíteni hogy ezen a napon 2 km és 250 m szint

volt a rajtig, szóval meg kellett hogy dolgozzunk az élvezetért...

A negyedik, és egyben utolsó versenynapon volt a legrövidebb a pályám, csak 4 km, de persze 230 m szinttel. A rajt és a cél majdnem egy helyen volt, így a pályán kellett fel is meg le is futkározzunk a mocsarakban. Mivel a terep alacsonyabban terült el, sokkal dúsabb volt a növényzet. Mikor nem a mocsarakban futottunk, akkor igazi erdőben ment a pálya, ahol volt kő is és áfonya is. Persze még így is sokkal futhatóbb volt, mint az Oslo körüli erdők. Megint csak Helena Jansson nyert, így ő nyerte az ötféle nap összetett versenyt is.

Összefoglalóként emlíndíthatom hogy az idén is érdemes volt ezen a versenyen részt venni: kemény, technikás pályákon, izgalmas terepeken futottunk. A rendezők inkább gyalogoltattak minket több kilométeren át azért, hogy jó pályákon futhassunk, és ezt mindenki nagyon értékelte és élvezte. A következő Nordvestgaloppen 2012-ben lesz, még nem tudni hogy hol. De jövő nyáron lesz újra Midnattsolgaloppen, Bardufoss és Troms környékén (lásd itt fjord-o.no/2011/). A Nordvestgaloppen honlapja: www.nordvestgaloppen.no/2010/index_eng.htm. tt megtalálható Francois Gonon pályája és útvonalja is mind a 4 napon.

Fey Zsuzsa

Versenybeharangozás

Ezen a télen lesz sítájfutó Európa-bajnokság Norvégiában, Lillehammer közelében, majd Világbajnokság Svédországban. Az EB-vel egyidejűleg rendezésre kerül a Junior VB és a Veterán VB is, február első hetében. A VB március utolsó hetében lesz. A versenyek honlapjai:

EB: <http://www.skio2011.com/>
VB: <http://www.skiwoc2011.com/>

Térkép

Nógrád szülötte, Kéri Péter (Törekvés) 60 éves

NÁLA MINDIG KIEMELT SZEREPET KAPOTT A TÁJFUTÁS

Barátom és versenyzőtársam a napokban, 2010. november 7-én ér el egy szép kerek születésnaphoz, számszerint a hatvanadikhoz! Szülinapi köszöntése mellett ezúttal szeretném, ha csak röviden is, de egy írás erejéig, a Tájéoló olvasótáborának bemutatnám az ő eddigi sportos életútját.

Kéri Péter jóval több, mint negyven éve van jelen a sportágunkban. Az eltelt évtizedek vele kapcsolatos történéseit nagyon nehéz rövidre fogni, de az már a nyáron kiderült, hogy az év végén a barátságos, szerény, mindenkinek mindig segítők, remek sportember főállásából nyugdíjba vonul.

A sport terén ez nála különösebb változást nem jelentett, így a Törekvésben tovább folytatja a 80-as évek elején elkezdett edzői, versenyzői tevékenységét.

Péter, 1950. november 7-én, a Nógrád megyei Bujákon látta meg a napvilágot. Sulis korában Nógrádban több megyei tájfutó versenyt megnyerve, nekem gyorsan példaképpemmé és igazi, mindig segítőkész barátommá vált, miközben igencsak irigyeltem őt az 1968-as ODOT-on elért ötödik helyezéseért.

A nógrádi megyeszékhelyen elvégzett középiskolai tanulmányait követően továbbtanulás céljából a fővárosba került, közben a Vasas tájfutója lett. A klub 1975-ben megszűnt, tagjait a Tipográfia TE vette át. Ha jól emlékszem, 1975 végén az egyesület egy salgóji, még Szaktilla „Lala” által vezetett edzőtáborában, ahol vendégként én is jelen voltam, döntöttük el közösen, hogy az új évet, a Tipó-ban kezdjük el.

Tervünk ekkor még az én rézszemről nem válhatott valóra, de Péternek, így is remek éve volt. Megnősült, első ízben tudta teljesíteni a felnőtt I. osztályú minősítési szintjét, és tagja volt az OB váltón ezüstérmet

szerezett Tipó gárdájának (Az I. osztályt még további két alkalommal is elérte.- a szerz.)

Itthon Nógrádban, ekkor már csak a túlélésért küzdött a sportág. Péterben egyre jobban érlelődött a gondolat, hogy a sportág érdekében itt is tenni kellene valamit. Mivel a sors végre úgy hozta, hogy ő és én 1977-ben egy egyesületben, az SBTC-ben versenyezhetünk, hozzáfogtunk ötletének megvalósításához. A kitalált, 13+1 Vándor kupa nevet viselő népszerűsítő versenysorozat tényleg kirántotta a mocsárból Nógrád addig vegetáló tájfutó életét.

Jött az új versenyévad. Én februárban katonai behívót kaptam. Úgy látszott, oda lesz a korábban elkezdett pásztói edzői munkám. Mondanom sem kell, ebből a kényszerű kátyúból, ki más, mint Kéri Péter húzotta ki. „Stécés” versenyzése mellett elvállalta a pásztói utánpótlás oktatását is. Ma, ha Pásztón az utcán összefutok a régi tanítványainkkal, mindig meglepődnek Kéri Péter, Péter bácsi hogyléte felől. A válaszom mindig az: Ő még mindig fut és ti?!...

Még ebben az évben megszületett a Kéri család első gyermeke, Mónika, de ez is csak egy rövid időre vonta ki őt a sport világból. Ezt követően is fáradhatatlanul, szabadidejét nem kímélve folytatta tovább a sportág érdekében tett szervezői, versenybírói, edzői erőfeszítéseit és természetesen mindezek mellett őrizte élversenyzői minőségét is.

Kéri Péter

Előbb Pásztón, Kisterenyén, majd Salgótarjánban készített tájfutó térképeket (ezek még egyszínű fénymásoltak voltak), aztán 1978 végén az ő közreműködésével készült el az első „hazai” helyesbítésű új ötszínnyomású tájfutó térképünk (1979 II.hó - (kis)- Pécskő. M=1:15000, a szerz.), ahol számtalan megyei bajnokságot és kupaversenyt bonyolítottunk le.

1979 tavaszára aztán összejött egy remek tarjáni trió. Leszerelés után előbb a válogatott keretben már tíz évet lenyomott Honfi Gábor, majd márciustól én is az SBTC-hez kerültem. Ha jól emlékszem első csapat jellegű versenyünket, a PVSK váltót Honfi-Zentai-Kéri összetételben nyertük meg az OSC előtt. A család 1979-ben újabb gyermekkel, a Péter nevet örökölt fiúval bővült ki. El ne felejtsem, hogy gyermek és ifjúsági korukban a két Kéri palánta (olykor még ma is) rendszeres résztvevője volt az országos tájfutó versenyeknek.

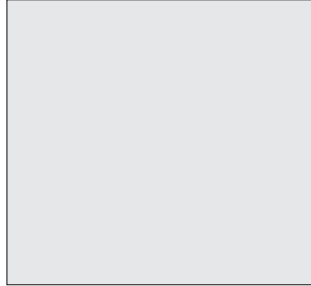
Sajnálatosan a nógrádi szénbányák bezárását követően Kéri Péter munkahelye megszűnt, így visszament Budapestre. A Kőbányai Lombikhoz igazolt, innen az útja mai egyesülethez a Törekvés SE-hez vezetett.

Dr. Vízkelety László visszavonulását követően dr. Zakariás János szakosztályvezetővel együttműködve napjainkig - harminc éve - több országos bajnokot, ob érmes helye-

zést elért versenyzőt nevelt ki, bármilyen furcsa, minden különösebb sportági elismerés nélkül.

Sokszor volt úgy, hogy kemény fizikai munkát végezve, egy-egy hosszú műszakot követően pihenés helyett inkább elutazott a verseny helyszínére, hogy tanítványait segítse, na és, hogy ő is fusson egyet. Versenybíróként se szeri, se száma azon országos versenyeknek, melyeken az évtizedek során Kéri Péter (pl., Mátra kupa, Vasutas Kupa) közreműködött. Az ezredforduló első éveinek elején mintha felerősödött volna benne a térkép helyesbítés varázsa. Nógrádban ez idő tájt közösen kerültek lebonyolításra a Petőfi és Vasutas kupa országos rangsoroló versenyek. A versenyterképek készítése során – Karancs, Salgó, Mátra, – Kéri Péter és az általa vezetett Törekvés csapata jelentősen kivette a részét a munkából, de helyesbített térképet az ország más vidékein is. 1985-ben vezetőedzősége mellett a Törekvés serdülő csapata (Nagy István, Németh Zalán, Zakariás

Péter) országos bajnoki címet szerzett. Aztán jött a többi: 1992-ben (Vereszki-Tóth-Korcok) szerzett csb aranyérmeket, majd következtek Nagy Pista, Korcsok Pali, Józsa Gabi kiugró országos eredményei – válogatottbeli szereplés, további ob egyéni helyezések, országos kupaverse-

Kéri Péter az egyik térképes „tőri” edzésen

nyek érmes helyezései. Hosszú lenne mindezeket egyenként felsorolni. Mint minden évben az ország különböző vidékeire szervezett házi edzőtáborokat is ő vezényelte le.

Péter bácsi legendás táborait a „hős-korban” három hetenként „lökés-szerű terhelés” céljával rendezte péntektől-vasárnapig napi négy (!) edzéssel, mely a 3 nap alatt 120 kilométert jelentet terepen.

Idén Gánton a péceli tanárnő, Montovay Zsuzsa segítségével készítette fel a fiatal, tehetséges gyermekeket a tájfutó sportág alapjaira, azzal a szánt szándékkal, hogy közülük a legtehetségesebbek, akár már jövőre a Törekvés SE-t képviselve, meg tudják majd állni helyüket az országos tájfutóversenyek mezőnyében.

Persze az elért Törekvés sikerekhez olyan további vezetők is kellettek, mint Zakariás János, Baranovszky Zoltán, a Horváth család és sokan mások, de véleményem szerint Kéri Péter három évtizedes eredményes tevékenysége a Törekvés SE tájfutó szakosztályának a történetében már most kitörölhetetlen nyomokat hagyott!

Boldog születésnapot Kéri Péter!

Zentai József

Graffic-Com hirdetés 12,5x8 cm

4 ÓRA TÖMÉNY TÁJFUTÁS A TUNDRÁN

avagy norvég hosszútávú bajnokság a sarkkörön túl

A trondheimi VB után Észak-Norvégiában nyaraltam két hetet, és ennek zárásaként beneveztem a norvégok (ultra) hosszú bajnokságára is, amit a sarkkörtől még 300 km-re északra, nagyjából Svédország legészakibb csücskével egyvonalban rendeztek. Ez a helyieknek sem számított egy szokványos helyszínválasztásnak, és egy OB-hoz képest meglepő rákészüléssel reklámozták a külföldieknek is.

A versenyt egy Sörreisa nevű, kb. 3300 fős település tájfutó klubja rendezte, ami azért volt kapásból meglepő, mert Norvégiában sincs annyi tájfutó, hogy minden településen legyen egy OB megrendezésére alkalmas klub. Valószínűleg ez az egyesület tömöríti Troms megye déli részének tájfutóit, beleértve a nagyobb városokban lakókat is.

A verseny már előző nap elkezdődött egy megnyitóval a falu szívében, ahol felvonult fűvészenekar, beszédet mondott a polgármester, megintérvolták az élmezőnyt, és végül volt egy parkverseny a helybeli iskolásoknak. A norvégoknál külön rendezik az utánpótlás, felnőtt és senior korosztályok OB-jait, így itt csak a legrangosabb FN 18, 20 és 21 kategóriák versenyeztek. Ennek megfelelően a résztvevői létszám nem volt túl nagy, összesen 218 nevező volt, a legnépesebb F21-ben 74-en voltunk, de N20-ban csak 12-en. Feltűnően foghíjas volt a mezőny, főleg a felnőtt nőknél a norvégok VB-csapatának nagy része hiányzott.

A versenyközpont a helyi iskolában került kialakításra, itt volt zuhanyozási lehetőség is, és innen szállítottak egyből a rajtba kibuszokkal, a világversenyekhez hasonlóan. A cél egyébként gyalogosan 400 m-re volt az iskolától, de oda a verseny előtt tilos volt ellátogatni.

Ami a terepet illeti, errefelé az a jellemző, hogy a fjordok mellett kb. 400-500 méteres magasságig borítja erdő a hegyoldalakat, afelett pedig már a kontinensen a magashegység-

ekre jellemző nyílt, füves terület – az igazi tundra – van. Az erdő viszont itt már csak elvétve fenyő, sokkal inkább nyír alkotja, viszont természetesen ugyanúgy teli van mocsarakkal, mint bárhol másutt Skandináviában. Utakból ugyanakkor nem sok van, és mivel a nyílt részek mellett az erdő is – skandináv szemmel – jól futható volt, a terep igazából nem volt ideális egy hosszútávú versenyhez, nem tudott igazi útvonalválasztásokat kínálni, a győztesek mindenhol átronyoltak irányban.

Ugyan nem volt meglepő, de elgondolkodtat, hogy míg a férfiaknál a tervezett győztes idők megegyeznek a magyar szabályozással, addig a nőknél mindhárom kategóriában magasabbak voltak. Így pl. a felnőtt nők egy 17 km-es pályát kaptak, ami itthon a legjobban futható terepen is elképzelhetetlen. Ráadásul jelentősen alábecsülték a mezőny sebességét, a tényleges győztes idők mindenhol elmaradtak 10-15 %-kal a tervezet képest, F21-ben a friss világbajnok Olav Lundanes 135 percen belül szagatott a 25,3 km-es pályán, és nyerte meg a versenyt. Ugyanezen én 10 perces kilométerátlagokkal 4:17-et tudtam menni, amivel 5 embert (és a feladókat) bírtam megverni. Igaz, nem voltam éppen csúcsformában, hiszen a versenyre egy hét biciklizés után érkeztem, aminek során éjszánkánként 3-8 fokos hőmérsékletekben sátraztam. Úgy tippeltem, hogy az a sebesség is, amivel 2003-ban győzni tudtam az itthoni HOB-on, csak nagyjából egy órával jobb eredményt jelen-

tett volna a maga 47. helyével... Ami itthoni szemmel még meglepő lehet, hogy a nőknél Mari Fasting mögött a második helyre befutott cseh Vendula Klechova valódi norvég bajnok ezüstöt szerzett, az állampolgárság szerinti megkülönböztetés fel sem merült.

A versenyről élő közvetítés is ment 4 rádióponttal és a jobb GPS-t is kaptak, de nézők azért itt sem álltak végig az 5 órán át tartó versenyen – a célban csak egy nagyobb monitoron lehetett követni a közvetítést – hanem az interneten keresztül nyilván az otthon maradt tömegek tájékoztatását szolgálta. A frissítők kínálata a versenyhez méltó volt, ennek ellenére megemlítették külön a versenytesztítőben is, hogy a terepen számos tó és patak van, amelyekből a versenyzők ihatnak!

Ami otthon szintén elképzelhetetlen, hogy az eredményhirdetésre nem a versenyen került sor, hanem a nap végén rendeztek egy komplett bankettet az iskola sportsarnokában, a VB-bankett kínálatát magasról levereő étel-ital választékkal, és ennek a végén tartották az eredményhirdetést. Amelyen meglepően sok helyezettet díjaztak, vagy legalábbis hívtak ki egy oklevél erejéig: kategóriánként eltérő számban legalább az első 9-et, de a felnőtt férfiaknál 24 (!) embert is kiszóltottak a színpadra. Arra a következtetésre tudtam jutni, hogy mindenhol a mezőny harmadát akarták díjazni. Az estebe hajló program miatt természetesen senki nem ment haza aznap, bár másnap nem rendeztek semmiféle kupaversenyt, mindenki legalább 2 éjszakát töltött a helyszínen. És hogy mibe került mindez? A nevezési díj 540 norvég korona volt, ami Ft-ban rettentően soknak hangzik (kb. 18 000 Ft), de valójában csak kicsit több mint a kétszerese a szokásos norvég nevezési díjknak. Az pedig szintén összhangban van az itthoni árszínvonallal azzal, hogy nagyjából 8 kiló kenyér ára.

A térképrészleten az egyik „nagy” átmenet látható. *Skuló Marci*

Térkép

KELETI TÁJFUTÓ NAPOK 2010

Harc a pókhálókkal, csalánnal, vaddohánnyal és a mocsaras utakkal

A Keleti Tájfutó Napokra az időjárás jelentés csak a szombati Marina György emlékversenyre jelzett még napos, elfogadható futóidőt, de mivel én rendszerint ott szoktam lenni az utóbbi évek szabolcsi-hajdúsági versenyein, így a másnapi előrejelzéssel nem is foglalkoztam.

Részvételi döntésem legfőbb oka, hogy a szervezők, élükön a néhány éve, a megyei szövetség élére került Zelei Ferencel, mindig valami újat, valami versenyzőcsalogatót találnak ki. Íme az utóbbi két év bő listája: ideális versenyközpont kiválasztás, cél közeli parkolás, öltözés, helyi büfészolgáltatás, mosakodás, korrekt nevezési díj, javuló szálláshely, térszabotparti, birka- borjúpörkölt, – ök már tudják, magyar embert elsőként a hasánál lehet megfogni –, most is volt ilyen. Az első napi célba érés után a nedű melletti finom rétes, második napon a hatalmas méretű szabolcsi alma, aztán a mindig új terep, – hogy a fene vinné el az ideit –, új térkép, online eredményközvetítés, ingyenes élményfürdő belépő, eredményhirdetésekor a védnőkök személyes díjátadása, változatos tiszteletdíjak, csapatvezetői állófogadás, a versenyt követő gyors internetes eredménymegjelenítés, és még kit tudja, mit hagytam ki a rendezők szolgáltatásából.

Most aztán végig lehet gondolni, hogy az ettől „nagyobb” nevet viselő hazai rangsoroló versenyek ob-k, miben és mennyiben különböznek a KTN rendezvényétől,

A kétnapos viadalon az általam már több évtizede ismert Csekk Sándor elnökölt, helyettese Liskány József, titkára Rebák Sándor, a pályakitűző Zelei Ferenc, az ellenőrzőbíró pedig Zsigmond Tibor volt.

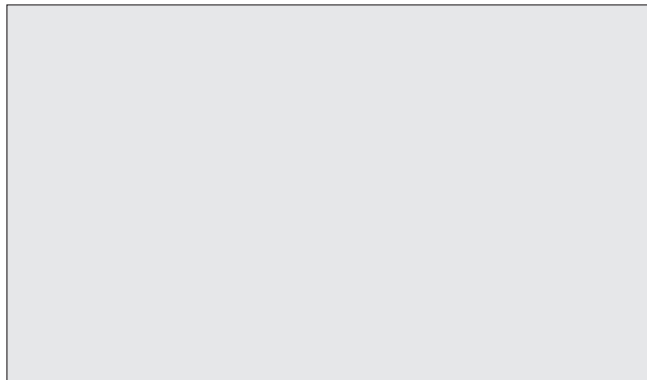
Na, szóval én még ilyen „állati népsűrűséggel behálózott” terepen

nem futottam, ráadásul időben neveztem, így nem kerülhettem el Stephan Kramer sorsolási algoritmusát. A rajt előtt Zsigmond Tibi nem javasolta a rövidben való versenyzést, de nem volt mit tennem, mert örök barátom, Zsilkin Vitya még nem pakolta ki sportfelszerelési áruit, így maradt a régi hagyományos Popey felszerelés. (rövid alsó és trikó). Hát, nem mondom, akik itt a mezőnyök elején, közte Novai Éva, Ozsvárt Dóra, Árva Kati stb. indulva szembesültünk a terep nyújtotta futási(?) lehetőséggel, első gondolatunk a visszafordulás volt, ugyanis már az első métereken az útról letérve váratlanul a szemünkbe, pofánkba mászó, nyúló, de elszakadni soha nem akaró pókhálózattal találkoztunk.

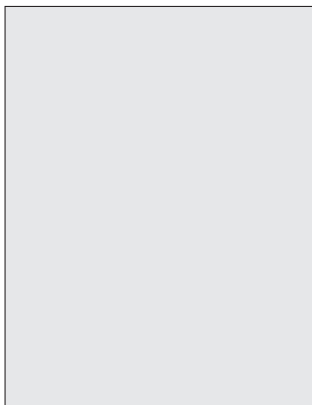
Amikor sikerült kikecmeregni az első pont előtti keresztútig, alig 500 méterre a rajttól, a szemüvegemről már nem lehetett levakarni ezt a kissé undorító maszlago. Nem volt más, le kellett vennem. Gondoltam, a pálya közepén lévő, félig művelt területen már könnyebb lesz a futás. Aztán nekem már itt a 74-60 kódú 1. - 2. pont között lévő harmas zöld-del jelölt villanyvezeték alatt sem

sikerült (többeknek igen!) kétszeri nekirugaszkodás után sem áthatolnom, így nagyot kellett kerülnöm, amikor végre megpillanthattam a félig nyílt területet. Itt meg a vad dohány ütött ki rövidnadrágos nyergemből, miközben a felszálló, egyre sűrűbben rám ragadó fehér pelyhektől már mint a pelyhes báránnyak néztem ki. Kifelé menet a terepről láttam Borbás Nándit (Bocit) nyolcvannal tovasöpörni. Neki itt talán jobb volt, mert ő igencsak túlnötte a vaddohány magasságát!

Egy rövid fehér akácerdős futást követően aztán megint jött egy durva nyílt bozótolás, aztán irány a cél felé vezető több kilométeres kocsuiúton való sáros, mocsaras vonaglás. Azt sem tudtam, melyik úton kínlódom, de a kalocsai Rostás Anikó helyre tett és unottam, már igencsak fáradtam nézve a melletttem elterülő hatalmas dinnyékkel teli művelt területet, közeledtem a cél felé. Ezt követően a polgárok által biztosított útkereszteződésen áthaladva nagyon jól jött az oda telepített frissítőpont, ahol ittam egy kis vizet és megpróbáltam azt a fránya pókhálóval szennyezett szemüvegem lencséimet némiképpen megtisztítani. Ez bő egy percet elvett a futóidőmből, de hát nem volt mit tenni, mert jött a strandi M=1:4000-es kivágat sűrűn elhelyezett bójái-

Liskány József köszöntötte a verseny védnökeit

Dénes Zoltán nyerte a felnőttek versenyét

nak a felkeresése. Itt is sikerült egy bódé mögé bedugott pontra néhány plusz másodpercet rátenni, majd egy hosszú kacskaringós befutószakasz után végre célba értem. Kiolvasás után a kedves hölgyek

kezembe nyomtak egy finom rétest és a frissítőt. Láttam, mocskosságom miatt csodálkozva tekintenek rám, de amikor látták, az engem követők sem néznek ki jobban, beletörődtek, így ez itt a célban, később már egy hagyományos versenyzői látvány lett. Nekem az idei KOB után most másodszor volt némi észak vonal problémám. A miértra még nem tudom a biztos választ, lehet hogy a tájoló, illetve a kancsi szemem a hibás, de majd utána járok.

Akkor nézzük az egyéni eredményeket. Rangsoroló kategóriákban serdülőknél a DTC-s Mészáros Mátyás és az SZVSE futója, Vajda Balázs főlényes kategóriagyőzelmet szerzett. Ifiknél egy szoros küzdelmet követően Tugyi Levente, DTC, felnőtteknél a kalocsai Dénes Zoltán végzett az élen.

N13, N16, N18, N21 kategória győztesei pedig: Péntek Gréti, Veszprémi Bridzs, Bartus Petra, Jászapáti, Tóth Korinna, Salg. Dornay és Szerencsi Ildikó, SZVSE lettek.

A színvonalas eredményhirdetés után a szervezők meghívták a versenyen részt vett egyesületek vezetőit egy kis állófogadásra, ahol újfent terítékre kerültek a versenynap ese-

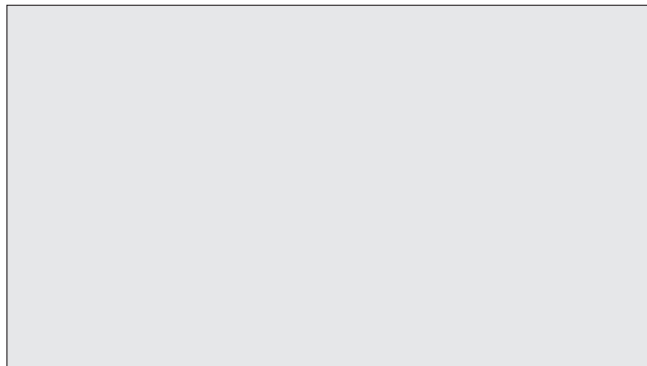
ményei. A szombati nap késődelutánján Horváth Gábornak, a nyírábatori Wellnes és Gyógyfürdő kht. igazgatójának jóvoltából az impozáns, idén átadott létesítményben a tájfutók ingyenesen hőfürdőzhettek, de úgyszintén ingyenes lehetőség volt kipróbálni a leveleki cél mellett vízisízési lehetőséget is.

Másnapra tényleg elromlott az idő, lógott az eső lába. Az elcsúsztatott tömegrajtig hol eset, hol nem. A látványos váltó pályakereszteződések és ezt követő útonválasztások sokassága miatt később már nehezen volt követhető a küzdelem, de Liskány Józsi mikrofonnal a kezében ügyesen megpróbálta a jelen eseményeket végigkövetni. A verseny túlnyomórészt ezúttal a versenyközpont melletti üdülőterületen zajlott, megspékelve a műúton túli fehér erdős területekkel. A térkép

második helyen álló Salg. Dornay befutó embere a váltás utáni kifutáskor rossz térképet vitt magával, így az akkor ötödik helyen álló Honvéd Bottyán SE harmadik futójának már nem volt megfelelő – MOTALA – pályatérképe. Ilyen esetre már korábban is volt példa, de nem volt mit tenni... , mindkettő váltót ki kellett zárni. Ráadásul Mix-ben meg egy tiltott terepi áthaladás miatt (ISOM, ISSOM 527) cserélődött ki a dobogó harmadik foka a Szolnoki Honvéd SE javára.

A Váltó Liga leveleki futamán a férfiaknál minden esetben a Diósgyőri TC triói nyertek, Mix-ben MEAFC győzelem született, nőknél az SZVSE kettő, a Salg. Dornay pedig egy elsőséget szerzett.

Az egyéni eredményhirdetésekor a Zelei Ferenc által kiöltött, Bartus Béla üvegműves által készített üveg-

Az N21A váltó győztese és helyezettei

meztaránya M 1:7500 volt. A váltó mezőny első befutója a serdülőknél indult Stork Mihály, Salg. Dornay volt. Felnőtt férfiaknál némi meglepetésre a még junior korú, szintén Dornay-s Diószegi Bálint érkezett elsőként célba, nőknél ez a dicsőség a DTC-s Bertóti Reginát illette meg. Később, mint a váltókon az lenni szokott, mindig változott a helyzet, egyre izgalmasabbá vált a küzdelem. Az izgalmat fokozta az a szerencsétlen eset is, amikor szenioroknál a

tájolókat Seszták Oszkár, a megyei közgyűlés elnöke, Petrika Ibolya, a Sportszövetségek megyei elnöke és Szanyi Lászlóné, leveleki polgármesterrasszony adta át a győzteseknek. Váltóban a díjak leveleki réttessel, kartográfiai térképpel és térképátlasszokkal egészültek ki.

Zárásként csak annyit, véleményem szerint a terep viszonyosságai ellenére is, bánhatja, aki nem vett részt az idei KTN-n.

Zentai(Popey) József

ISMÉT SIVATAGI SHOW LESZ A DÉL-ALFÖLDÖN?

A jövő esztendőben Magyarország rendezi a soron következő rangos Szenior VB-t, Pécs versenyközponttal, július 1-8. között. Várhatóan több ezer versenyzőre lehet majd számítani. Másfél hónap múlva az előzetes tervek szerint, ugyancsak rangos eseményre kerül majd sor, nevezetesen az 5 napos nemzetközi Homokháti Hungária Kupára, ezúttal Szeged lesz a házigazda. A nagyon szép kivitelű kiírás, ami inkább egy bulletinnek felel meg, a magyaron kívül németül és angolul már korábban megjelent, s ami ma már természetes, a verseny honlapja is tanulmányozható az interneten.

Az előzetes várakozásoknak megfelelően újra „sivatagi show” lesz a Dél-Alföldön. A verseny előkészületeiről, a terepekről és egyéb tudnivalókról a verseny elnökét, Paskuj Mátyást arra kérem, hogy avasson be a részletekbe.

Egy olyan rangos versenyt követően, mint a Szenior VB, nem kockázatos egy kicsit újra ide csalogatni a versenyzőket?

Azt gondolom nem, mivel teljesen más réteget kívánunk megcélozni. Kimondottan a magyar tájfutó társadalom a célpont, de reméljük sok külföldi is részt fog venni.

Miért éppen Szegedre esett a választás?

Szegedi versenyközponttal már nagyon régen volt igazán nagy tájfutó verseny az országban.

Szegeden számos olyan kiegészítő rendezvényt tudunk a versenyhez kapcsolni, amelyek közül mindenki tud választani magának megfelelőt.

Milyen előzmények alapján merte elvállalni a Maccabi Tájékoztatói Fúto Szaksztyála ezt a versenyt?

2009-ben egy sikeres Diákolimpiát szerveztünk közösen a HTC-vel, majd 2010-ben – úgy érzem a visszacsatolásokból – egy remek Éjszakai Bajnokságot tudtunk összehozni Ruzsán mindenki meglegedésére.

Lesz elég versenyrendező a verseny sikeres lebonyolításához?

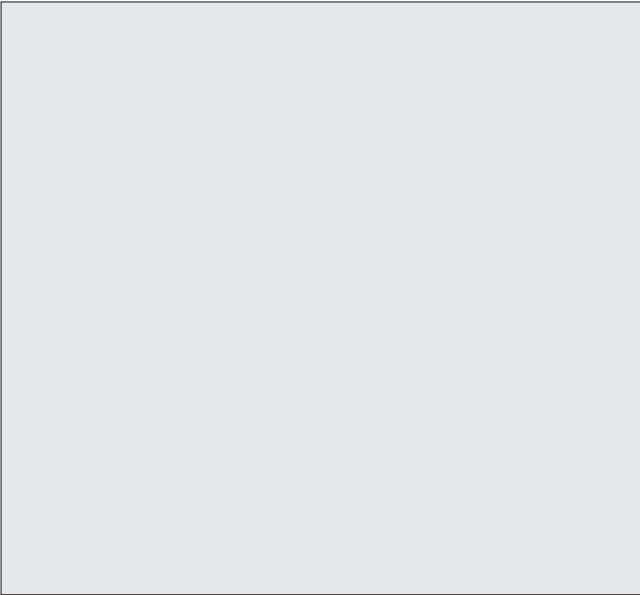
Már összeállt a rendezői csapat, amely 80 főből áll. Úgy érzem sikerült olyan tájfutásban elismert szakembereket megnyernem a pályakitűzői és ellenőrzőbírói pozíciókba, akik garantál-

ják a jó pályákat és egy Hungária Kupához méltó színvonalat.

Mi az, ami várhatóan nemzetközivé és rangossá teszi majd ezt a versenyt?

Bízom benne, hogy előkészítő munkánk, ami már az idén elkezdődött, így több nemzetközi és hazai versenyen terjesztettük kiírásunkat és promóciós sátorral reklámozzuk versenyünket. Interneten egy színvonalas honlapot üzemeltetünk, ahol folyamatosan elérhető lesznek új információk: <http://www.hungariakupaa2011.maccabi.hu> Érdekességként elmondom, hogy honlapunk utolsó 500 találatra 24 országból mutatott érdeklődést a verseny iránt.

A terepválasztások alapján a homokban és a nyári melegben komoly megterhelésnek lesznek kitéve a versenyzők. Lesz-e könnyített versenynapjuk a versenyzőknek?

Igen lesz a harmadik napon, amikor Mórahalom városában lesz egy sprint verseny, majd a futást követően mindenkinek szabad belépése lesz a mórahalmi Erzsébet fürdőbe – <http://www.erzsebetfurdo.morahalom.hu> – egy kis felüdülésre, fürdőzésre.

A normál tájékozási futó versenyek mellett, milyen „kísérő versenyeken”, rendezvényeken lehet majd indulni?

Szeretnénk rendezni Trail-O, tájkerékpár, mikrosprint, mobilos tájfutást és tervbe van véve egy tájtriatlon verseny is.

Ma már a többnapos versenyekhez a szabadidő programok is hozzátartoznak. Tudhatnánk erről is egy keveset?

Szeged városa rengeteg kulturális és idegenforgalmi lehetőséget rejt magában. Szeretnénk az ide látogatóknak egy képet adni városunkról, ahol szervezünk városnézést idegenvezetővel, múzeumi látogatást, zsinagógalátogatást, víztoronyból panoráma városnézést, a gyerekeknek vadspark látogatást, ingyenes tömegközlekedést, és még sorol-

hatnám tovább, de ezek honlapunkon hamarosan olvashatóak lesznek.

<http://www.torzsaszta.com/szeged-latnivaloi/kulturalis-programok-szeged.html>

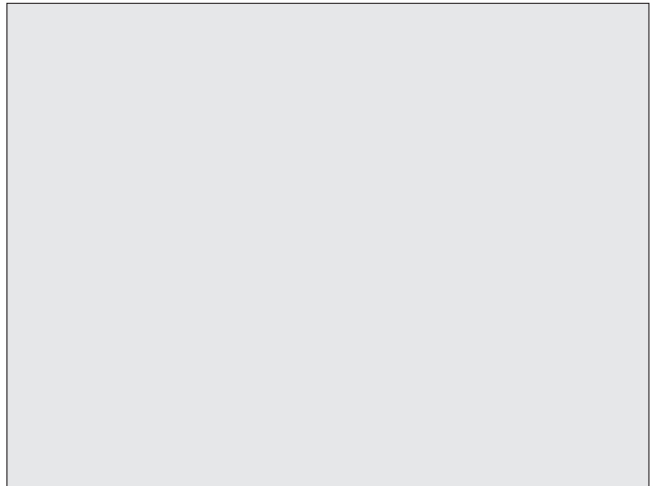
Az utolsó mondat jogán, mi az, amit a versenybírótság elnöke feltétlenül el szeretne mondani a versenyzőknek?

Szeretném, hogy az egész magyar tájfutó társadalom részt vegyen ezen a versenyen, szeretném, ha a verseny visszaszerezné azt a rangját, ami 1980-90-es években jellemezte. Ez a verseny a tájfutó családoknak nyaralást és tájfutást is egyaránt magába foglaló program, ugyanakkor lehetőséget ad arra, hogy a tájfutó sporttársak együtt tölthessenek néhány napot, közelebb kerüljenek egymáshoz és ápolják jó kapcsolataikat. Remélem olyan versenyzők is eljönnek erre a rendezvényre, akik nem végeznek rendszeres edzés munkát, de érzik azt, hogy ez egy lehetőség arra, hogy a tájfutó társadalom szerves és hasznos részei legyenek ők is.

Aki eljön erre a Hungária Kupára annak ígérem, biztos pozitív élményekkel fog hazatérni.

Úgy vélem a dél-alföldi ötnapos versenysorozatnak ez a verseny is szerves része lesz, azaz a korábbi Hungária Kupának a méltó folytatása. Lassan eljön az egyének és csoportok számára a jövő évi versenytervezés ideje. Reméljük, hogy sokak egyéni naptárába a Hungária Kupa is bekerül.

Sindely Pál, Szeged

VILÁGBAJNOKSÁG TRONDHEIMBEN – RENDEZŐI SZEMMEL (1)

Mottó: Ha álmodsz, álmodj merészet! És valósítsd meg az álmaidat!

Mindig szerettem volna eljutni Norvégiába, ez álmaim földje. Már télen tervezgettem, hogy ki kellene menni a VB-re. Előbb családós utazásra gondoltam, de a motiváció csak nálam volt elég erős. Tavaly Miskolcon megfertőződtem a VB rendezés varázsával, így arra gondoltam, hogy meg kellene próbálni rendezőnek menni. El is kezdtem levelezni a norvég stábbal, pozitív választ kaptam, szívesen látnak, de a kijutást magamnak kell megoldani. Rendezőnek kétféleképpen lehet jelentkezni. Vagy kitöltesz egy bonyolult, többoldalas elektronikus űrlapot, ahol egy csomó olyan adatot meg kell adni, aminek semmi köze a VB-hez, mindezt ékes norvég nyelven (ezen sose jutottam túl az első oldalon), vagy írsz szimplán egy pár soros e-mailt. Egy idő múlva kértek egy

fényképet. Ennyi volt az összes adminisztráció. Érdeklődtem szállásról és egyebekről, de ezt nem szervezték központilag. Végül indulás előtt pár héttel rákérdeztem, hogy szükségem lenne az iskolában szálláshelyre, erre kaptam egy kétsoros választ, hogy rendben, és hogy hova menjek. Ennyivel indultam neki a nagyvilágnak, egyedül.

Az útvonalam úgy alakult, hogy Svédországba lehetett kedvező áron repülőjegyet kapni, Göteborgig mentem repülővel, onnan Oslón át Trondheimbe vonattal, majd visszafelé Trondheimből Stockholmba vonatoztam, hogy lássak is valamit Skandináviából, és Stockholmból repülővel haza. Útközben a Couchsurfing-ön keresztül talált ismerősöknél aludtam.

Folytatjuk

Kép és szöveg: Pózna Edit

Harci díszben

Göteborg szigetei

Hirdetés

**Hátsó
borító**